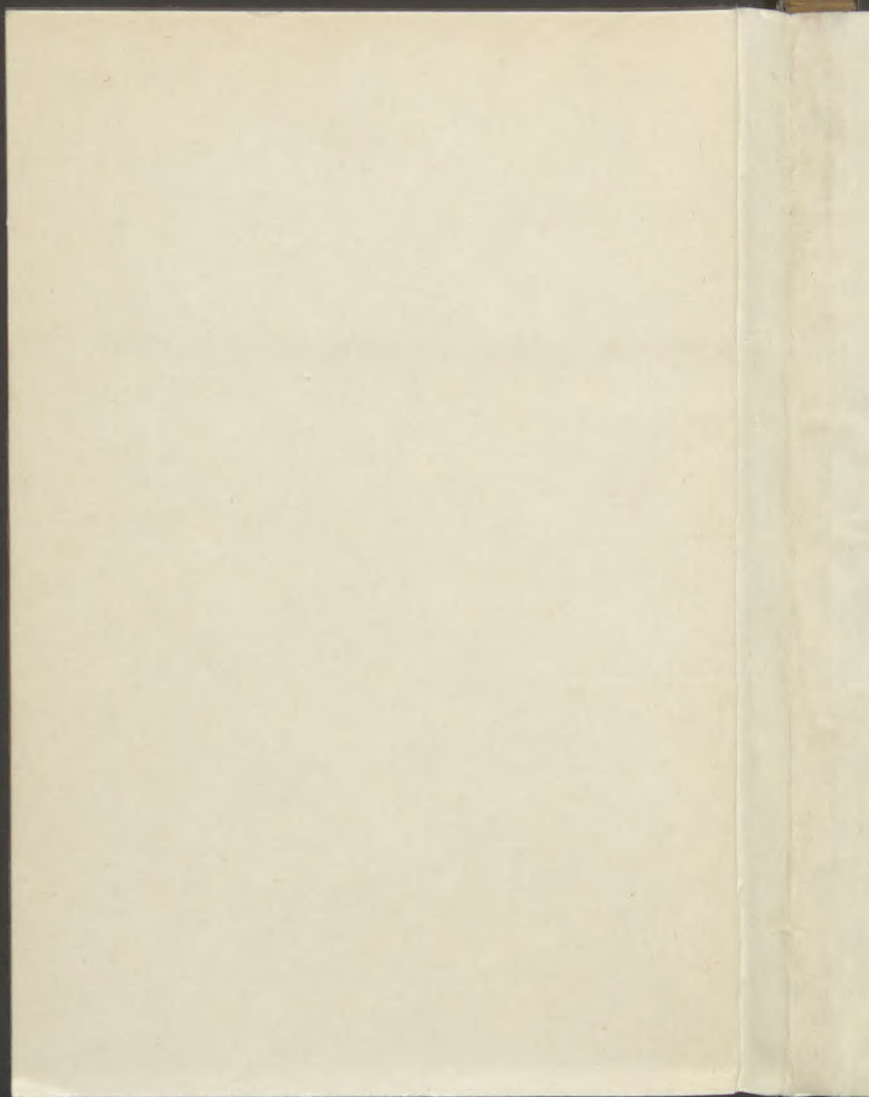
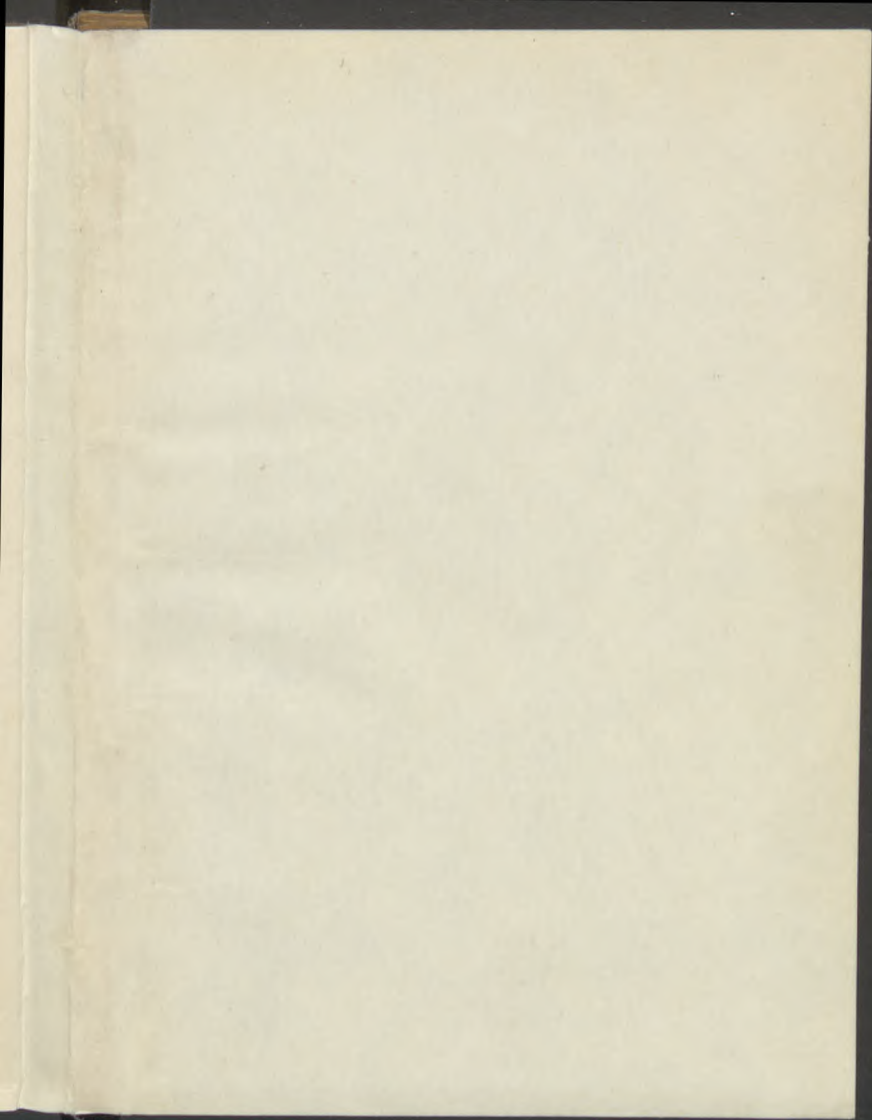

12202/

11.6.

TA

FOR

12.9
T.

ARKA REGÉNYTÁR

FORSTER

SÁTÁN-TEPLOMA

12 202
T. 6

12
FILLÉR

A Függetlenség Hódító útja 2 ÉV ALATT

1933. április	1933. szeptember	1934. január	1935. január
1933. I. 16	55.000	100.000	130.000
			165.000

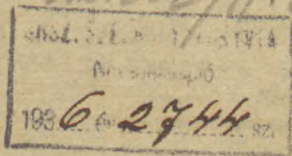
A Függetlenség a legelterjedtebb napilap
Fizessen Ön is elő!

TARKA REGÉNYTÁR

A SÁTÁN TEMPLOMA

IRTA:

G. FORSTER

BUDAPEST, 1936 FEBRUÁR 6.

II. évfolyam

6. szám

bc

A Tarka Regénytár eddig megjelent kötetei:

1. F. G. Beery: Az 1001 lakat temploma.	17. Komáromy Z.: Párbaja pestissel.
2. Paul Thomas: A Sárga örvény.	18. E. Thompson: A gyilkos fák szigete.
3. G. Forster: A titokzatos S/7.	19. Franz Schulz: Abesszinia poklában.
4. L. Condor: Az álarcos lovas.	20. E. Rolph: Az ismeretlen ellenfél.
5. O. Wood: Az átoksziget kincse.	21. C. Burton: Jimmy bosszút áll.
6. G. Forster: Embervásár Abessziniában.	22. L. Grawe: Életfogytiglan.
7. Kondor L.: Egy külföldi végrendelet.	23. Ifj. Lázár István: Pámpák fia.
8. E. A. Rodriguez: A halgatás hajója.	24. L. Chiron: Yvonne regénye.
9. Ifj. Lázár I.: A pámpák ördöge.	25. Juhász L.: Vissza az életbe.
10. G. Dawes: Merénylet a taxiban.	26. C. Green: Titkos szolgálat.
11. G. Forster: Életre-halálra Abessziniában.	
12. Kertész M.: A főnyeremény.	
13. E. A. Rodry: Találkozás a halállal.	
14. G. Forster: A négyes kincses földjén.	
15. S. France: A vörös bilincs.	
16. Paul Thomas: Titokzatos hatalom.	

II. ÉVFOLYAM.

1. J. Tempest: Vámpír.
2. E. Marteaux: A gilótin árnyékában.
3. C. Roberto: Al Doro bűnhődése.
4. R. Laroux: Marokkói kaland.
5. E. Friend: A Beverly Hill-i rejtély.

Kaphatók a TARKA REGÉNYTÁR kiadóhivatalában VIII., József-körút 5, III. emelet

A Tarka Regénytár előfizetési ára: negyedévre P 1.50, félévre P 3.—. Postatakarékpénztári befizetési lap száma: 5246 és 49.927,

I. FEJEZET.

James Alwayr a floridai Hotel Majestic sporttrénere nem volt túlságosan meglepődve, amikor egy napon a mexikói Saltilló postabélyegzőjével ellátott levelet kapott. Tudta jól, hogy a Saltilló melletti Black Castle-ben él az Alwayr-család oldmanje, aki a régi családi birtokot, illetve annak utolsó maradványát egyes-egyedül csak őreá testálhatja. A vaskos levél tehát nem okozott meglepetést, de nem okozott különösebb örömet sem.

Black Castle...

Ez a név mindig hátborzongató gyermekkori emlékeket, vad kísértethistóriákat és unalmas családi történeteket juttatott James eszébe. Az ellenőrizhetetlen híresztelések mellett csupán egyetlen pozitívumot tudott erről az Isten háta mögötti örökségről: azt, hogy a ház romokban hever, hogy a birtok elhanyagolt és terméketlen, egyszóval, hogy az örökség semmiképpen sem fogja megmenteni az anyagi gondoktól, sem pedig a szeszélyes szállóvendégek kínzásaitól.

S hogy mindezek ellenére James Alway mégis rászánta magát arra, hogy a mexikói tengeröblön átkelve Saltillóba utazzon, abban nagy része volt annak, a másfél mázsás louisburgi milliomosasszonynak, aki hetek óta az ő segítségével akarta elsajátítani a lovaglás felettébb nehéz mesterségét.

Hősies elszánását, a közel tíz napos útat és a nem jelentéktelen költségeket azonban keservesen megbánta már akkor, amikor Matamorosban partraszállt, majd tovább folytatta útját a Río Grande del Norten felfelé s végül a mexikói hegyláncon keresztül vezető kalandos utazás után elhagyta Monterey-t és közeledett útja végcéljához Santilló felé.

Pedig akkor még fogalma sem volt arról, hogy milyen végzetes, milyen veszedelmes és milyen nagyszerű kalandok felé halad...

Pokoli hőség volt. A szürke sziklákkal szegélyezett út szélén árva kaktuszok szomorkodtak, távolabb néhány pálma bólogatott a gyér cukornád ültetvények között s az egész vidéket vastagon megülte a por, amelyet északnyugat felől a Madre sivatag irányából hozott a fojtó, száraz, szikkasztó szél.

Jamesnek eszébe sem jutott, hogy Santillót amerikai szemmel mért városnak tekintse; a nyomasztó vályogkalyibák mégis meglepték. Össze-vissza talán száz ház állt egymásmellé dobálva s közöttük messze kiemelkedett két emeletes, fából eszkábált épület. Az egyik a posta és a helye

őrség székháza volt, a másik természetesen a kocsmá. De hiába kutatta nyugtalan szemmel Black Castle körvonalait, a falu közelében egyetlen kiemelkedő épületet nem látott.

— Black Castle... fekete kastély... ha más kastély, akkor alkalmasint nagyobbnak kell lennie, mint a többi ház, s ha ennek dacára sem látom, akkor valószínűleg távolabb fekszik a kopásdombok mögött.

Igy okoskodott James Alwayr s miután okosabbat úgy sem tudott, a kocsmá felé irányította lépéseit.

A falu elhagyott utcáin egy lélek sem járt a kocsmá előtt azonban nyolc-tíz ló ácsorgott leforgasztott fejjel, távolabb az árnyéokban pedig két kocszi várta reménytelenül távollevő gazdáját. James Alwayrban mindenesetre volt annyi óvatosság, hogy először elolvasta a kiakasztott fahécs fölé kibiggyesztett felíratot: „Tom Timeons Restaurant” s csak ezután lépett az ajtóhoz.

Első pillanatra megállapította, hogy a „Restaurant” egyetlen hatalmas ivóból álló kocsmá, szálloda, gyógyszerár és vegyeskereskedés együtt. A hosszú asztalok mellett rosszképű, izadt gauchók ültek, egyik sarokban Carmennek öltözött, viharvert spanyol nő cincogtatott egy repedt banjót, a magas pult mögött pedig ingújjra vetkőzött sámsoni férfi beszélgetett összehajolva két másikkal.

— Bueno sera, senores...

Az idegen belépésére a kocsmáros kivette

szájából a rég kialudt fél szivart s gyanakvó tekintetet küldött az ajtó felé.

— Mit akar?

— Most érkeztem Monterey-ből... Azt hiszem, nem túlságosan nehéz kitalálni, hogy mit akarok...

— Maga az új postagyakornok?

James Alwayr sohasem volt béketűrő természetű; ez a bizalmatlan kérdés azonban végkép kihozta a nyugalmból.

— Semmi köze hozzá, hogy ki vagyok. Adjon egy pohár sherryt és gondoskodjon valamifennivalóról. Még az este tovább akarok menni Black Castle felé.

Észrevette, hogy az eddig kíváncsi pillantások hirtelen ellenségesre változtak. A kocsmáros lomhán mozdult, a gauchok morogva összedugták a fejüket, a pult mellett álló fiatalabb férfi pedig leplezetlen gúnnyal nevetett felé.

— Csak nem maga az örökös?

— És ha az vagyok, mi köze hozzá?

— Semmi — vont vállat a másik, — csak éppen az a véleményem, hogy nem sok öröme lesz az örökségében.

— Az az én gondom.

— Nono...

Az ismeretlen férfi közelebb lépett s előre nyújtotta kétes tisztaságú kezét.

— Leon Cabral Ponso a nevem. Szomszédja voltam a nagybátyjának s mondhatom, sok borsot tört az orrom alá az öreg.

— Semmi közöm hozzá.

— Maga most arra gondol, hogy jövedelmező szép birtokot vesz át...

— Semmi köze hozzá.

Ponso arca elsötétült.

— Úgy látom, túlságosan felvágták a nyelvét. Hát csak boldoguljon ezen a vidéken úgy, ahogy tud. Bolond voltam, hogy az átkozott Alwarez család egyik tagjával szóbaálltam.

James vállat vont és leült az asztal végére, ahova a kocsmáros már letette az italt.

Alwarez... igaz, erről csaknem megfeledkezett. Az Alwayrek Mexikóból származnak s nevük angolosított formája a spanyolhangzású Alwarez névnek. Ezen sokat mosolygott James fiatalokora óta. Ezen és a többi különös családi hagyományon is, amelyek olyan távol állottak izig-vérig amerikai gondolkodásmódjától. A különös alakú, kardot tartó oroszlánon, amely az édesapja ágya fölött függött, s amely alatt latin jelmondat hirdette a régi családi bölcsességet: Fortuna adiuvat. A legendát, amely arról szólt, hogy a család egyik tagja valamikor megtagadta az Istent s birtokán a Sátánnak emelt templomot. A mexikói nép különös babonáin, amelyek állítólag kivándorlásra kényszerítették a családot s nagyapja elbeszélését Black Castleban lakó hóbortos fivérétől, aki megvetve s egy kissé a társadalomból kiközösítve, fanatikus hittel kutatott a Sátán temploma után Black Castleban. James Alwayr sohasem ismerte Pabló Alvarezt, a külön-

öreget, s valóban legkisebb gondja is nagyobb volt, minthogy Black Castleban állott-e valaha a Sátán temploma s hogy vajjon igazak-e az örökké élő ostoba legendák...

De úgy látszik a legendáról mások is tudnak. Az öreg Pablo aligha örvendhetett valami nagy népszerűségnek a környéken s James kezdte érezni, hogy alighanem komoly nehézségekkel kell megküzdenie, amíg egyelőre ismeretlen örökségét értékesítheti.

Magához intette a kocsmárost.

— Mondja kérem, merre van Black Castle?

— Északnyugatra harminc mérföldre.

— Lehetne valami kocsit kapni, ami oda vinne?

— Black Castle felé nincsen kocsí...

— Megbolondult?

— Nem én. De hiába küldeném az embereimet, nem vállalkoznának az útra. Black Castle elátkozott hely s az öreg Pablo futóbolond volt.

— De az ördögbe is, csak nem mehetek gyalog harminc mérföldnyire?

A kocsmáros vállat vont.

— Szóljon valamelyik gauchónak, talán van felesleges lovuk...

James a gauchok felé intett. Egytől egyig nyomorúságos hajcsárok voltak. Nem felesleges lovat, de felesleges patkószeget sem lehetett náluk feltételezni. Hanem azért eléjük lépett.

— Senores, egy lóra volna szükségem.

Nyurga, nyakigláb alak emelkedett fel.

— Lehet. Mit ad érte?

— Attól függ, milyen a gebe. Különben tudja mit, ötven dollárt adok érte akkor is, ha holnap reggel megdöglük. A lényeg az, hogy elbírjon Black Castle-ig.

A nyurga gaucho hirtelen leült.

— Black Castle-ba tart az úr? Akkor nincs kó.

— Mi az ördög van magukkal? Ne féljenek a pénzemtől, ez még nem átkozott. Floridából hoztam magammal . . .

— Hm . . . hát ez igaz. Mennyit mondott az úr? Hetven dollárt?

— Hatvanat, egy centtel sem többet.

A nyurga vigyorogva bólintott s lomha léptekkel kiballagott az ajtó elé. Mire James utánaért, már eloldozta a lovat az ajtó elé vert cölöptől és éppen a leszerszámozással bajlódott.

— Halló . . . a lovat nyereggel együtt vettem.

— Csakhogy én meg nyereg nélkül adtam el.

Alwayr belátta, hogy ezekkel az emberekkel nem lehet városi eszközzel dolgozni. A hatvan dollárt a balmarkába fogta, jobb öklét pedig a nyurga orra alá tartotta.

— Itt a pénz, vagy itt az öklöm, old fellow. Válassz, de figyelmeztetek, hogy odaát az Államokban vasöklű James a nevem.

Ebből ugyan egy árva szó sem volt igaz, a hatás azonban nem maradt el. A gaucho pillanatig habozott, azután elvette a pénzt és morogva visszahúzódott az ivóba.

Alwayr futó pillantást vetett legújabb szerzeményére és elégedetten állapította meg, hogy cson-
tos, de jó erőben lévő fiatal állatot vásárolt. Igazán
megérte a hatvan dollárt. A lovat átkötötte a má-
sik dúchoz, azután visszament a korcsmába, hogy
kifizesse sherry-jét. Mire beért, a gauchók össze-
dugott fejjel már javában kockáztak s a korcsmá-
ros, szájában a kialudt szivarral vigyorogva nézte
a jelenetet.

Közeledett az alkonyat és Jamesnek jól kellett
igyekeznie, hogy még a gyorsan beálló sötétség
előtt rátaláljon az útra. Megivott még egy pohár
ítalt, majd csekély podgyászát a ló nyergéhez erő-
sítve, kényelmes lépésben megindult.

II. FEJEZET.

A szélső házakig sem jutott el, amikor magányos lovast pillantott meg, amint békésen pereszkált vele szemben a poros úton. Messziről megismerte Lon Cabral Ponso-t.

A spanyol megállította lovát és bevárta.

— Két mérföldet ugyanazon az úton kell megtennie, amin én haladok. Most nem látják az emberek, szívesen eligazítom.

A hangja egészen más volt, mint a kocsmában; szelíd, csaknem udvarias. És James nem tudott magának magyarázatot adni arránézve, hogy miért érez mégis leküzdhetetlen ellenszenvet új ismerőse iránt.

Szótlanul bölintott s gyorsabb ügetésre adagatta a lovát.

— Senor, ön nem látszik valami beszédesenek.

— Nem is vagyok az.

— Pedig ha már szomszédok lettünk, jól fenné, ha megbecsülné a barátságomat.

— Jó, majd gondolkodom rajta.

— Ha pedig el akarná adni a birtokot, jusszon eszébe, hogy Cabral Ponso jó pénzű vevő.

Alwayr oldalról a lovasra pillantott. Ez az ajánlat sok mindent megmagyarázott. Lehet, hogy a birtokot fekvése különösen értékesé teszi néhány szomszédos birtokos számára. Az öreg Alvarez, talán a remélt kincs miatt, makacsul ragaszkodott földjeihez, amelyeket megművelni pedig nem akart vagy nem is tudott volna. Halála után valószínűleg megindult a versengés a birtokért s ennek köszönheti a barátságtalan fogadtatást. El akarják venni a kedvét a gazdálkodástól még mielőtt örökségét látta volna.

— Nem akarom a birtokot eladni. — dobta oda kurtán a szót.

— Pár hét múlva majd másként beszél, — válaszolt Cabral Ponso hidegen. — Elhanyagoltabb, rosszabb földeket nem ismerek a vidéken. Még hozzá se állat, se szerszám, se cseléd...

Elnézett a messzeségbe az északnyugaton hajló dombsor felé, ahonnan sötétlila elszíneződésben, apró felhők tömege bontakozott elő. Cabral Ponso arcán gúnyos mosoly vibrált.

— Sietnie kell, ha időben meg akar érkezni. Azt hiszem vihar közeledik...

Köszönésképen tarkójára tolta sombreroját s lovát megsarkantyúzva jobbra tért.

Alwayr egyedül maradt s gyors ügetésben indult előre a sziklás, helyenkint vízmosásokkal tarkított úton.

Az ég alján gyűrűző apró felhők aggasztották.

Ezt a felhőtípust ismerte jól Floridából. Ha szétterülnek, s az egész horizontot elborítva nagy sebességgel rohannak át a vidék felett, zuhogó záport hoznak. Ha azonban egy tömegben maradnak s tölcésérszerűen nyúlnak végig az égboltozaton, akkor pusztító, öldöklő felhőszakadást és mindent magával sodró forgószelet zúdítanak a vidékre.

Sietnie kellett, ha még a vihar kitörése előtt el akarta érni Black Castle-t. A ló, mintha megérezte volna a veszedelmet, nógatás nélkül gyors ügetésbe fogott s a fáradtság legcsekélyebb jele nélkül tornázta át magát a sziklák között és a vízmósásokon.

A felhők az ég alján szélesen elterültek. James Alwayr megkönnyebbülve vette tudomásul, hogy csak a bőrigázás veszélye fenyegeti. — De még mintha ezt is sikerült volna elkerülnie. Bealkonyodott, kigyulladtak a csillagok s a délkeleti égboltozaton ragyogó képpel kelt fel a hold. A sötét északnyugati s a világoskék délkeleti égboltozat éles kontrasztja különös opálszínű fénnel árasztotta el a jellegzetes sziklákat, amelyek között a messzeségben egy major s a fölébük épült ház körvonalai tűntek elő. Innen messziről is látható volt, hogy a ház falai sötétszürkén, csaknem feketén csillogtak a holdfényben.

Valóban várszerű épület volt, a XVII. század spanyol várépítő stílusában, kiugró mellvédekkel és csonka lőrésekkel csipkézett kettős őrtoronnyal. A tornyok közül azonban csak az egyik állott, a másik alkalmasint romokban hevert. — Messziről az egész épület olyan hatást keltett, mintha borzalmas

erejű tűzvész pusztította volna végig s vonta fekete, füstszínű réteggel át a falakat.

Körülötte a majorság épületei már inkább csak nyomokban voltak fellelhetők. Az istállók-nak csak egy-egy fala állott, némelyiknek tetejét vitte el valami átrobogó orkán, s volt olyan is, amely bedőlt oldalfalával úgy tátagott, mint az éhes száj.

Kisérteties, nyomasztóan elhagyatott kép volt. James Alwayr elszoruló szívvel figyelte s közben azon gondolkozott, hogy vajjon a saját birtokán lovagol-e már? Mióta beesteledett, ültetvénynek, megművelt földnek nyomát sem látta. Nem tudta, hol végződik a gazdátlan mexikói őstalaj s hol kezdődik az Alvarezek elátkozott birtoka.

— Black Castle — mormogta elkeseredetten. — Nem csodálkoznék, ha egyetlen élőlényt sem találnék a falai között...

Hatalmas karám félig összedőlt kerítésén ágratott át s elhagyta a majorsági épületeket. Elcsel emelkedőn vitt fel az útja s hirtelen előtte állott Black Castle tömör, szinte ledönthetetlen falaival, bezárt, ódon kapujával.

Mintha nem is Amerikában, hanem valahol Andaluziában épült volna, olyan zárt s olyan gögös volt ez az épület, még így félig romokban is. Látszott rajta, hogy a nagy elzárkózást a kényszerítő szükség tette indokoltá még akkor, amikor a hódító spanyolok napról-napra véres csá-

tákat vívtak az aztékekkel és az észak felől bebecsapó vad indiánokkal.

Alwayr megpróbálta lenyomni a kapu kilincset, a zár azonban nem engedett. Néhány lépést tanácstalanul topogott jobbra, balra. A kapu két oldalán kőbe vésett címer csillant meg a holdfényben. Kardot tartó szárnyas oroszlán, alatta a kalandos hajlamra való felirat: Fortuna adiuvat. Amennyire innen látni lehetett, a címer a felirattal harminclépésenkint megismétlődött a külső fal bástyaszerűen előreugró támasztékain.

A fiatalember, lovát kantárszáron vezetve, körbe indult a fal mellett. S valóban egyik oldalhajlásban apró kaput pillantott meg, amely sötét odvával szinte eltűnt a vastag fal mélyén.

Lenyomta a kilincset s a zár engedett. Mór stílusban épült udvarban találta magát. Jobbról-balról félig összeomlott árkádok cirádái haladtak a fal mellett, alattuk számtalan ajtó nyílt, némelyik zárva, némelyik sarkig kinyitva. Az udvar közepén hatalmas méretű szökőkút maradványai álltak. A kőperem és a szobor még teljesen ép volt. Fortuna istenasszony alakja szinte sértetlenül magasodott a csoport közepén, karjából azonban már letört a bőségszaru, mintegy jeléül annak, hogy az Alvarez család egykor legendás gazdagsága semmivé lett az idők folyamán.

Alwayr keresztülhaladt az udvaron, hogy a második, nagyobb udvarszerű részen át a kastély előrésszébe juthasson. Ez az udvar valamikor a védősereg részére lehetett fenntartva; Széles tér

ség volt, oldalán alacsony épületekkel. Egyik keskeny ablak mögül gyér világosság fénye csillogott elő.

— Valaki tehát mégis csak van itt, — dörögte Alwayr s alaposan megdöngötte az ajtót.

A gyertyafény elmozdult bent a szobában s némi várakozás után kinyílt egy másik ajtó.

— Ki az? — szólott ki egy rekedtes mély hang azon az angollal kevert spanyol nyelven, amely északi Mexikónak sajátja.

— James Alwayr van itt.

— Jobbkor is jöhetett volna...

— Hm... a megjegyzéseire nem vagyok kíváncsi. Okosabban teszi, ha beenged és megmondja, kicsoda maga?

Választ sem várva elengedte lova kantárszárát s az állatot a saját ösztönére bízva, belépett az alacsony ajtón.

Dohos, szűk helyiségbe jutott, amelynek közepén durván ácsolt lúcfenyő asztal s a fal mellett keskeny pince állott. A falakon régi kardok és mór stílusú puskák között kitűnő Winchester fegyver lógott, amelynek sötétkék csőve fémesen megcsillant a viaszgyertya imbolygó fényében.

A szoba lakója, ha lehet, még különösebb figura volt. Vállas, tömzsi ember, széles mellkasa fölött aránytalanul kicsi fejjel. Mélyenülő szemei ravaszul pislogtak s hegyes orra, elcsapott álla a keselyű vonásaira emlékeztetett. Hangja rekedt volt és bárdolatlan; kezei hónapok szennye feketéltek.

A gyertyát cammogó lépésekkel az asztalhoz vitte, azután visszafordult.

— Maga az az Alwayr, aki a Black Castle-t örökölte?

— Én vagyok.

— Akkor hát holnap át kell mennie Toniq de Santell-hez a végrendeletért. Meg jó lenne, ha Santellóban a csendőröket is értesítené, hogy megérkezett.

— Bízva rám, hogy mit csináljak. Inkább arra feleljen, kicsoda maga?

— Pedro a nevem. Alvarez úrnak a cselédje voltam. Két évi béremmel tartozik. Kétszázhusz dollár és ötven cent. Akár azonnal is kifizetheti.

James csaknem elnevette magát bosszúságában.

— Na, én ugyan szép örökségbe pottyantam, — gondolta magában.

Azután odafordult Pedróhoz:

— Ami jár magának, azt meg fogja kapni. Most pedig mondja meg, hol tölthetném az éjszakai, azután gondoskodjon a lovamról.

Pedro percekig hülyén bámult maga elé, majd lomhán mozdult.

— Legokosabb, ha Alvarez úr szobájába vezetem. Ott van ágy s a férgek már kipusztultak.

Ismét fogta a gyertyát és kilépett az udvarra. A gyertya lángja azonnal kialudt, mert a záporfelhők már szétterültek az égen s vad szélroham szántott végig az udvar felett. Tapogatózva haladtak előre vagy kétszáz lépést és be-

Éptek egy boltozat alá. Végighaladtak egy hosszú folyosón, amely vaksötét volt és nyirkos, mintha valami régi kolostor cella-folyosója lett volna. Alwayr inkább csak sejtette, hogy visszautottak a mór stílű udvar felé.

Pedro kezében kulcsesomó zörrent s megnyitott egy vaspántokkal lezárt, nehéz tölgyfaajtót.

— Valahol kell itt gyertyának lenni. Van tűzszerszáma?

Alwayr kezében kékes fénnel lobbant az öngyújtó, halk motozást hallott a sarok felől, majd Pedro lépett mellé viaszgyertyával a kezében.

Lobbant a sárga fény, s a fiatalember csaknem felkiáltott meglepetésében.

Az egész szoba fekete színnel volt bevonva. Fekete drapériák függtek az ablak előtt, fekete terítő hevert az ágyon, fekete volt a bútorkészítés. A gyászos szín háttéréből kísértetiesen villogott elő néhány nehéz pallos, amely gondosan elrendezve egyetlen díszként a falon függött.

Az ágy mellett nehéz vaspántos láda állott; mellette csákányok, kapák és egy bányászlámpa feküdt. Az asztalon néhány megsárgult papírlapon elmosódott rajzok körvonalait fedezte fel Alwayr.

Nem volt nehéz megismerni a kezdetleges rajzokon Black Castle alaprajzát, amelyet misztikus ábrák és kúsza vonalak tarkítottak. Apróbb papírszeleteken számok zsúfolódtak egymás mellé.

„A fő-fal a szobortól tizenhét méter.”

„Fortuna árnyéka szent György napján é
félkor a főfal elhajlásától tizenhét és fél fok.”

A főkapu szélessége hét méter, a két címe
távolsága tizenhárom méter. Hol az összefüggés?

Alwayr borzongva olvasta a kúsza sorokat,
amelyek egy vergődő, félőrült ember kétségbe
esett erőlködései voltak egy képzelt kincs után.
A tervrajzon keresztbe hatalmas, energikus betűk
kel odavetett mondat állt: *Fortuna non adiuvat*.

A szerencse nem segít.

Pedro komolyan, csaknem ellenségesen figyelte
új gazdája minden mozdulatát.

— Ezek Alvarez úr számításai, — mondotta
magyarázólag, — nem volt szabad bántani őket.
Okosan tenné, ha minél kevesebbet törődne vele.

James Alwayr körülnézett.

— Miért olyan fekete itt minden?

Pedro gúnyosan elmosolyodott.

— Hát nem tudja, hogy Black Castle-ban
van a Sátán egyetlen temploma? Black Castle az
között hely. Alvarez úr kizárt minden világi
színt, hogy a pokol színével keresse a sátán el-
rejtett kincsét.

Alwayr megborzongott.

— Ostobaság, — mormogta — sokkal okos-
sabban tette volna az öreg, ha az ültetvényeire
ügyelt volna.

Pedro már az ajtónál állott és ezekre a szavakra felemelte mocskos mutatóját.

— Harmincöt évig szolgáltam Alvarez urat.
Először ő is az ültetvénnel bajlódott, s éppen

úgy beszélt mint ön. Később már nem törődött az ültetvénnel, ugyanúgy, mint ahogy ön sem fog törődni vele pár hónap múlva. A sátán elrejtett kincse gyilkol. Megöli az ész tisztaságát, kioltja a szemek fényét és reszketővé teszi a biztos kart. Jó éjt, senor Alwayr, aludjon jól Black Castle-ban.

Megfordult s cammogó lépésekkel eltávozott. Nehéz csizmáinak dobogása még sokáig visszhangzott a folyósón.

III. FEJEZET.

Odakint teljes erővel kitört a vihar. Vad szél-roham zúgott fel Black Castle felett s a nyitott ajtókon át besüvítő orkán szinte emberi hangon jajgatott a folyosókon. Valahol ajtó csapódott s a mély dörrenést tompán visszhangozták a vastag falak. Azután megindult a zápor s a kövér cseppek záporzó kopogása fülhasogató dobpergéssé erősödött az udvaron álló szikomor-cserjék hűsös levelein.

James Alwayr hiába próbálta megnyugtanni önmagát. Ez a környezet, az ablakon függő gyászos drapériák, a ravatalszerű ágy, a bányászszerszámok s a papíriapon feketélő keserűhangú felirat a jajgató szélel együtt a legnyugodtabb idegzetű ember biztonságát is próbára tette volna.

James Alwayr ezúttal másodszor bánta meg, hogy elhagyta Floridát és a Hotel Majestic-et, ahol napsütésben, vidám emberek között tölthette napjait, s játéknak is beillő munkájáért heti kétszáz dollár fizetést kapott.

Ledobta magáról ruháit, s végigfeküdt az ágyon.

De nem volt nyugta. Valahol egér kaparászott az egyik sarokban, s az asztal lábában monoton percegéssel rágni kezdte a fát a szu. Hangjára ismét gyermekkori emlékek torlódtak fel James agyában.

— A halál órája, — mormogta babonásan s a fal felé fordult.

Pillanatilag sem heverhetett nyugodtan, amikor borzalmas erejű csattanás csaknem kidobta az ágyból. Reszkető lábbal ugrott fel. A csattanást pokoli mennydörgés követte. A villám az ép torony valamelyik lőrésébe csaphatott bele, s a hatalmas erejű ütés alapján megrázta az egész épületet.

A fiatalember cigaretára gyújtott, de reszkető kezében megállt az öngyújtó.

Az egyik drapéria mögül mély, hörgő sóhajtást hallott. A hang nem lehetett felzaklatott idegeinek játéka. Megismétlődött egyszer, kétszer, háromszor: mintha valami fuldokló kapkodna levegő után a fal mögött.

— Ostobaság hát gyermek lettem? — kordolta magát gyengeségéért.

Óvatosságból mindenesetre elővette revolverét, s balkezelével lerántotta a drapériát. A falra erősített pallósok döngve estek a köre, s a falban egy ajtó pókhálós körvonalai tűntek elő. Káromkodva belerúgott. A rozszant alkotmány nyögve beszakadt. Sötét odú tárult eléje. Felkapta a gyertyát és gondolkodás nélkül belépett.

Konyhaszerű, tágas teremben találta magát. Az ajtóval szemben, téglából épített szabad tűzhely

állott. A lángnak szánt mélyedés felett még ott állt a nyárs beakasztására szánt ágas. Fölötte a szabadba szolgáló kürtő, amelynek füstös öblében vas-tag fűrtökben lógtak a denevérek. Az orkán leszakította a kürtő nyílását elzáró vörösréz lapot, s a befütyülő szél hörgött, jajgatott, szinte emberi hangon.

Alwayr az órájára pillantott.

— Hajnal fél kettő... Nem hiszem, hogy birom idegekkel reggelig — gondolta, s a következő percben már a ruhái mellett termett.

Gyorsan magára kapkodott mindent s kilépett a hosszú folyósóra, hogy ebben a szörnyű egyedülvalóságban megkeresse az egyetlen emberi lényt: Pedrot.

A folyosón végignyargáló orkán csaknem elsodorta, s a vakstétben csak tapogatódzva haladhatott előre. Valahogyan sikerült megtalálnia az udvarra vezető ajtót s ekkor nekirohant az ömlő zápornak. Térdig gázolt a rohanó szennyes áradatban. Valahol messziről mintha a lova kétségbeesett nyerítését hallotta volna s a vihar zengését is túlharsogta egy kósza, mélyhangú kutyaugatás.

Elérte az udvaron huzódó alacsony épületek sorát s akkor hirtelen szemébe villant. Pedro gyertyájának az ablak mögött megcsillanó lidércfénye.

Betámolygott az ajtón, de a következő pillanatban riadt kiáltással hőkölt vissza.

Pedro hatalmas ventőcsában, átvágott nyakkal hevert a szoba közepén.

Még hörgött s lábain ideges reszketés m...

tatta, hogy van benne élet; mire azonban James magához tért a rémülettől, nyitva maradt szája megmerevült és az egész test lassan kinyújtózott.

— Meggyilkolták.... — döbönt fel Alwayr.
— Valakinek tehát kell a közelben lennie.

Kitekintett a nyitva álló ajtó mögé. A zápor úgy zuhogott, mintha dézsából öntötték volna. A szél vastag fürtökben verte földhöz a szakadó esőcseppeket és Black Castle udvarát fekete, áthatolhatatlan sötétség ölelte körül.

A hely alapos ismerete nélkül reménytelen vállalkozás lett volna, elindulni a gyilkos után, aki pedig még nem juthatott messze.

James Alwayr nem volt gyáva, de az esztelen vakmerőséget sem szívelhette. Márpedig nem volt nehéz belátni, hogy a vadidegen környezetben játszani könnyedséggel végezhetett volna vele is a gyilkos valamelyik rejtett sarok mögül.

Azt sem tudta, hogy Pedro a kastély melyik részébe vezette lovát s így arra sem gondolhatott, hogy lóhátra ül s belovagol Santiello-ba a csendőrségre, jelenteni a gyilkosságot.

Percekig tanácstalanul ácsorgott a holttest mellett.

A gyertya tövig égett majd utolsó vörös lobbanással kialudt.

A vaksötétben torkában dobogó szíven érezte a rémület ránehezedő ólomsúlyát. Tapogatódzva indult a sarokban álló szekrény felé, hogy új gyertyaszálat keressen. Az öngyújtó sercegve lobbant a kezében, de még mielőtt fellobbanhatott volna a

fény, brutális ütés kiütötte kezéből a szerszámot s vad erővel valaki a mellének ugrott.

A támadás pillanatában James Alwayr visszanyerte hidegvérét. Kisportolt idegzetét csak a bizonytalanság tudta nyugtalanítani; a valóság, ha még olyan veszedelmes is volt, visszaadta bátorságát és küzdőképességét.

A lendület súlyától ugyan megtántorodott, de a következő másodpercben két karja már összefonódott elől s még ugyanazzal a mozdulattal a levegőbe emelve, hatalmas erővel földhözcsapta támadóját.

Hátraugrott, hogy ismeretlen támadója kését elkerülje. A következő másodpercben mély pukkáással már megszólalt a revolvere is. Csaknem ugyanekkor megreccsent az ajtó, s a következő pillanatban sarkig kivágódott.

Alwayr megegyeszer lőtt. Az udvaron átrohanó lábak dobogása azonban, amely pillanatig a zápor kopogásán is túlhallatszott, értésére adta, hogy a támadó elmenekült.

Már indult, hogy megpróbálja utólélni, de aztán megállt és fáradtan legyintett. Reménytelen vállalkozás lett volna.

A részakadt csendben csak a saját mély lihegését hallotta, amelyet tompa morajjal kísért odakint a vihar zúgása.

Ismét erőt vett rajta a bizonytalanság félelme.

Hátha a támadó nem volt egyedül? Hátha a legközelebbi mozdulatánál ismét magán érzi egy váratlanul rázuhanó test tovasodró lendületét...?

Lassan körüljárta a szobát és a szekrény előtt

térdre ereszkedve nagy kinnal megkereste öngyújtóját. A kékes fény világa mellett sikerült a szekrényben egész csomag gyertyát találnia. Meggyújtott két szálát és körülnézett.

A holttest elmozdult. Most féloldalt feküdt, csaknem arcraborulva s göresbe merevült nyitott szája vigyorogni látszott. Alkalmasint a menekülő gyilkos botlott belé. Valamivel távolabb, az ajtó és a spanyol holtteste között apró bórdarab feketéllett a földön.

James felemelte. Bőrrojt volt, a végén fehér gombbal, olyan, amelyet a gauchok viselnek díszül ünneplő ruházatukon. Eltette az értékes bizonyítékot, betámasztotta az ajtót, azután leült a holttest mellé s hosszan, gondolatlanul bámult bele a két gyertya fénykupakjába.

Ez volt hát Black Castle, amelyért háromezer mérföldet utazott...?

Lassan szünni kezdett a vihar tombolása. A zápor, mintha kettévágták volna, elállt s a fák szélvészhajtottá koronája mögött néha felcsillant egy-egy csillag kékes, hideg fénye.

Közeledett a hajnal.

James Alwayr, bár minden oka meg lett volna az éberségre, már nem tudta nyitvatartani a szemét. Elaludni azonban mégsem mert, tehát alig, hogy a derengés első jeleit észrevette, felállott s revolverét kézbe fogva felfedező útra indult. Nem látszott ugyan valószínűnek, hogy a zápor után a menekülő gyilkos nyomait megtalálja, de remélte, hogy valamilyen útmutatást mégis csak talál a

szerencsétlen Pedro kivégzésének okaira nézve. Atment a tágas második udvaron, a mór-stílusú kertben megkerülte a Fortuna-szobrot, s a hátsó falba vágott lépcsőkön felment a bástyára. Black Castle-nak ez a része egészen sértetlennek látszott. A bástyák lőrései szabályosan követték egymást, s lábai alatt csak néha mozdult meg egy-egy laza kődarab,

A bástya tetején meg lehetett kerülni az egész kastélyt. A főkapu fölött alacsony rés vezetett az őrtorony belsejébe, amelynek ormozatára szűk csigalépcső vitt fel. Mindenütt évtizedes szenny és gondozatlanság fogadta. Tovább haladt s a második ledőlő őrtorony mellett elhaladva a kastély tulajdonképpeni főrészéhez ért. A hatalmas épület U-alakban fordult meg; balszárnya a mór-stílusú kertre, jobbszárnya pedig a ledőlő őrtorony egykori oromfalára nézett.

A ház belsejében nyikorgó falépcső vitt fel az emeletre, amely olyan alacsony volt, hogy megtermett ember kevés erőlködéssel a földről is elérhette volna az erkély szélét.

A bútornak jórésze hiányzott. Valamelyik előbbi gazda talán értékesítette az antik darabokat és a kastély területén csak az értéktelen limlom maradt meg. A jobbszárnnyában félreismerhetetlenül látszottak egy régi, hatalmas tűzvész nyomai.

A padlót mindenütt vastag porréteg fedte, amelyben száz és száz friss és régi lábnyom keresztezte egymást. A kastély lakói tehát nera vol-

tak nyugodtak; nap-nap után végigjárták a helyiségeket, mintha kerestek volna valamit. Egészen friss, az éjszaka keletkezett nyomokat azonban nem talált.

Kedvetlenül ballagott le a földszintre és indult, az udvart megkerülve, Pedro kamrája felé. Két dolgot tudott biztosan. Az egyik az volt, hogy Black Castle ócska, értéktelen fészek, amelyet még a hozzátartozó ugar földek kedvéért sem érdemes megtartani, a másik pedig az, hogy amilyen gyorsan csak teheti, tülád a birtokon és visszatér Floridába.

IV. FEJEZET

Amint az udvarra ért, meglepődve megállt. A mór-kert átjárójában fehérruhás, karcsú leányalak tűnt fel. Csizmát viselt, hozzá férfinadrágot, hullámos, hollófekete haja játékosan verdeste a fiús vállon megfeszülő ingblúz könnyű selymét.

Amint, szinte ugyanazon pillanatban az udvarra léptek, a tekintetük találkozott s mind a ketten megálltak.

James Alawyr mozdult meg előbb.

— Jó reggelt, seniorita.

— Jó reggelt. Kicsoda maga és mit akar itt?

James Alwayr bosszús mozdulatot tett.

— Mindenki ezt kérdezi tőlem... Ha éppen érdeklí, örököse vagyok ennek az átkozott porfészeknek s alig várom azt a pillanatot, amikor örökre elmehetek innen.

A leány meglepődve pillantott rá, de a szemében jókedv csillogott.

— Ejha... akkor hát, ugy-e, maga az utolsó Alwayr? Mondhatom, elég hamar megunta az ősi fészket.

— Átkozott hely ez...

— Nem hiszek az átokban s számárságnak tartok minden efféle locsogást. Tulajdonképpen mikor érkezett?

— Tegnap este. De ez az egy éjszaka is meggyőzött arról, hogy nem nekem való helyre kerülttem.

A leány végignézett rajta s jókedvűen felkacagott.

— Csupa por és pókháló a ruhája. Csak nem látott kísérteteket?

— Sőt, még verekedtem is velük. Igen rendes, kézzelfogható kísértet volt, nyitott késsel hadonászott s mellesleg szólva, meggyilkolta Pedrót, az egyetlen embert, akit Black Castle-ban találtam.

A leány ajka elfehéredett.

— Mit mond? Pedrót meggyilkolták?

— Sajnos, így van. De az istenért, csak nem ijesztettem meg túlságosan? Rokona volt talán az öreg?

A leány leült egy kődarabra s lovagló botjával gyermekes jeleket rajzolt a nedves földbe.

— Nem, nem volt a rokonom. Csak ismertem. Éppen hozzá indultam, hogy meglátogassam az öreget. Én Luise de Santell vagyok.

— De Santell... ezt a nevet említette Pedro is.

— Valószínűleg azért, mert apám volt az egyetlen ember a környéken, aki érintkezett az öreg Alvarezzel. Nála volt a végrendelet is s ő a végrendelet végrehajtó

— Akkor talán legokosabb lenne, ha azonnal

átmennék hozzá. Szeretném minél rövidebb idő alatt elintézni a formaságokat.

— Kicsit hosszú időbe tellene, ha gyalog akarna átjönni hozzánk. Több mint tizenöt mérföldnyire lakunk, a Santell-tanyán.

— Köszönöm, van lovam. Tegnap vettem Santillóban, mert senki sem vállalkozott arra, hogy ebbe az átkozott fészekbe hozzon.

— Igen, a mexikóiak babonásak és Black Castlet átkozott fészeknek tekintik. Azt hiszik, hogy itt állt valamikor a Sátán temploma.

— A hely mindenesetre megfelelne hozzá, — dörmögte bosszúsan James. Végignézett magán s kissé zavartan fordult a leányhoz. — Nagyon örülnék, ha hazakísérhetném, legalább mindjárt beszélnek az édesapjával. De meg kellene mosdonom valahol és elő kellene keríteni a lovamat.

A leány nevető szemekkel felugrott, de azután árny futott végig az arcán.

— Mit gondol, megnézhetném most az öreg Pedrót? Azt hiszem, illene elbúcsúzni tőle.

— Nem ajánlom. Az ilyesmi nem fiatal leányoknak való látvány. Legjobban teszi, ha megvár itt, amíg visszajövök.

— Pedro kamrája mellett talál egy ciszter-nát az udvar sarkában. Az most tele lesz vízzel. Én tudom, merre vannak az istállók, addig majd előkerítem a lovát.

James Alwayr elballagott. Előkereste pogy-gyászait, amelyeket Pedro még az este a folyosó sarkába rakott. Megmosakodott és átöltözködött.

Mire visszatért az udvarra, a leány már az előbbi helyen várta a lóval.

— Jöjjön csak utánam. Az én lovam kint legel a bástya előtt.

Kényelmes lépésben indultak el. Később a leány hirtelen élénkséggel fordult felé a nyeregben.

— Azt mondja, hogy meggyilkolták Pedrót? De hát ki gyilkolta meg és miért?

James vállat vont.

— Fogalmam sincs, hiszen alig másfél órával a gyilkosság előtt érkeztem. Szerencsére azonban találtam valamit, ami a gyilkos nyomára vezethet.

— Ugyan mit?

— Egy apró bőrdarabot, amit a gauchok díszül szoktak viselni a nadrágjukon. Megmutatnám, de sajnós, a másik ruhám zsebében felejtettem.

— Rosszul tette. Black Castle őrizetlenül áll s amíg maga távol van, könnyen besurranhat valaki.

— Például a gyilkos?

— Például a gyilkos. Neki mindenesetre érdeke, hogy utánanézzon, nem hagyott-e el valami áruló nyomot.

James Alwayr elnézett a messzeség felé, ahol a mexikói hegylánc kék vonala húzódott a látóhatár szélén.

— Őszintén szólva, nem sokat törődöm az ügygel. A hatóságok majd kinyomozzák a tettet. Én, amilyen gyorsan csak lehet, túlادok Black

Castlen és elutazom. Valaki már jelentkezett is, mint vevő....

— Tréfál? Hiszen azt mondta, tegnap este érkezett...

— Így is van. Santillóban azonban a kocsmában hozzámlepett valaki s azt mondotta, hogyha el akarom adni a birtokot, gondoljak rá...

— Hogy nézett ki az az ember...?

— Ellenszenves fickó volt, annyi szent. Valamivel magasabb nálam, vállas, jól megtermett ember. Ha jól emlékszem, Leon Cabral Ponsónak hívják...

Ebben a pillanatban James lova nyugtalanodni kezdett s így a fiatalember nem vette észre, hogy a leány ismét elfehéredik és szédülten meginog a nyeregben.

— Biztos benne? Leon Cabral Ponsónak hívják?

— Legalább is így mutatkozott be. Úgy látszik, a babonások között ő a legbabonásabb, mert óva intett attól, hogy elfogadjam az örökséget. Bár azt hiszem, inkább azért tette ezt, hogy olcsóbban juthasson Black Castle-hez.

A lány nem felelt. Sarkantyúba kapta remek fekete ménjét, s vad vágatással ugratott előre. James a maga esontos, nehezebb lovával alig tudott a nyomában maradni.

Félórás szótlan lovaglás után a lány megcsendesítette a tempót. Amikor most visszanézett a fiúra, arcán már nyoma se volt az előbbi nyugtalankodásnak.

— Tud maga a Sátán kincsének legendájáról, Alwaysr?

— Hallottam róla. De eszem ágában sincs, hogy hitelt adjak neki.

— Nem biztos, hogy igaza van. Tudja, hogy nagybátyja az egész életét a kincs felkutatásának szentelte?

— Tudom, sőt láttam is a feljegyzéseit. Nagyön elkésértette a kudarc az öreget.

— S rendjén valónak tartja-e azt, hogy minden további nélkül túladjon a régi családi birtokon? James nevetett.

— Egészen úgy beszél, mintha nem is Amerikában lennénk, hanem valahol Európában, ahol állítólag még vigyáznak a családi birtokokra. Nem mondaná meg, hogy mit kezdjek azzal a romhalmazzal?

— A romhalmaz mellé nyolcvan acre föld is tartozik. Eppen elég arra, hogy virágzó farmot teremtsen rajta.

— Semmi kedvem a farmerkedéshez — fintortotta el az orrát James — különösen azért, mert az egész vidék az elátkozott család utódjának tartana. Azt hiszem, hogy még cselédeket sem kapnék Black Castle-ban.

— Mesebeszéd. Minden babonát le lehet győzni. De persze ahhoz tetterős, keményöklű férfiak kellenek, nem olyan puha városiak, mint maga.

James felkapta a fejét.

— Hogy mondta?

— Jól értette. Hallott valamit harangozni holmi kísértethistóriákról, hallotta néhány ember

ljesztgetését és erre rögtön cipőjébe szaladt a bátorsága. Pedig lehet, csak azért beszéltek így magához, hogy elijesszék s olcsóbban juthassanak a földjeihez.

— Ügy... hát maga mit tenne a helyemben...?

— Semmi esetre sem futamodnék meg. Körülnéznék a birtokon, és ha úgy találnám, hogy érdemes foglalkozni vele, megmutatnám egész Santillónak, hogy mit tudok.

— Nem érdekel a santillóiak véleménye. Legfeljebb gyáva fickónak fognak tartani. Engem sem a Sátán kincse, sem a Sátán temploma nem érdekel. El fogom adni a birtokot.

Luise de Santell az ajkába harapott és nem felelt. Pár pillanat múlva kinyújtotta karját és erős, keskeny kezével előre mutatott.

— Ott lakunk. Menjünk gyorsabban, mert elmúlik a reggeli ideje, én pedig olyan éhes vagyok, mint egy farkas.

V. FEJEZET.

Alkonyodott, mire James Alwayr ismét megpillantotta Black Castle kormos falait. Paulo de Santell-től megkapta a hatóság előtt felbontott végrendeletet, amit olvasás nélkül sülyesztett zsebre. Azután a köpcös, buldoggképű földbirtokossal Santillóba lovagoltak, hogy a gyilkosságról értesítsék a csendőrséget.

De Santell Black Castleba is elkísérte a fiatal embert, mert a végrendeletnek volt egy pontja, amely szerint az öreg Alvarez szobájában álló ládát a végrendeleti végrehajtó jelenlétében kell felnyitni s annak tartalmát a végrendeleti végrehajtó jelenlétében kell az örökösnek átvennie.

Igy történt, hogy hattagú társaság lovagolt Santilló-ból Black Castle felé: a végrendeleti végrehajtó, James Alwayr, a csendőrőrs vezetője, a békebíró és két csendőr, akiknek fényes, lapos sapkája messzire csillogott a tűző napsütésben.

Pablo holtteste látszólag érintetlenül hevert a földön. James ezúttal már harmadszor újra elmesélte a történeteket, azután elhallgatott s szemeit a bíróra függesztve várta az esetleges kérdéseket.

— Szóval, ön, senor Alwayr, miután egyedül maradt, körülnézett a szobában s felfedezett a holttest mellett egy ruhadíszül szolgáló bőrrojtot.

— Úgy van. Miután gondoltam, hogy értékes bizonyíték lehet, zsebre tettem. Azonnal megkeresem.

Az ágyra dobott levetett ruháihoz lépett és átkutatta zsebeit. Elhalványodva fordult vissza.

— Nem találom a rojtot sehol. Úgy látszik, valaki járt itt, amíg távoí voltam..

— Hm... semmi nyomát nem láttuk idegeneknek, amikor ideértünk.

— Magam sem vettem észre semmi gyanusat. Úgyes fickó lehet az az ember.

A csendőrtiszt és a bíró egymásra néztek s tekintetükben a gyanu fénye csillant.

— Kérem, senor Alwayr, más valamivel nem tudná bizonyítani azt, hogy tegnap éjjel nem egyedül tartózkodott Black Castle területén?

— Gyanúsítás akar ez lenni? — pattant fel James.

— Szó sincs róla. De ha valamit állít, azt a törvény előtt bizonyítania is kell.

— Egyelőre nem tudok bizonyítani. Hajnalban végig kutattam az egész kastélyt, de semmi érdemleges nyomot nem találtam. Fogalmam sincs, hogy ki volt a tettes és miért gyilkolt?

— Tud arról, hogy az elhunyt Alvarez tartozott a meggyilkoltnak?

— Igen. Pablónak első dolga volt, hogy két-

asztendei bérét, valami kétszázhusz dollárt követelt rajtam.

— Ez az összeg a rendelkezésére áll, senor Alwayr?

— Természetesen. Körülbelül háromszáz dollár van nálam és a visszautazásra is érvényes hajójegyem. Mondottam már, hogy heti kétszáz dollárt keresek Floridában.

— Köszönöm, egyelőre elég. Feltételezem, hogyha hívatni fogjuk, megjelenik Santilló-ban a bíró házában.

— Bármikor rendelkezésükre állok.

A bíró hidegen bólintott s kiment az udvarra, amelynek hátsó részében a két csendőr már megásta a sirt a szerencsétlen véget ért Pablo számára. Mexikóban a holttestek nem heverhetnek sokáig temetetlenül. James könnyű szédüléssel figyelte, hogy Pablo holttestét mint csavarják bele egy vázsondarabba, mint eresztik le a másfélméter mély gödörbe, hogyan öntik le oltott mésszel, amely az egyik csendőr nyeregtáskájából került elő, s végül miként húzzák rá a földet a többiek halkán morgolt imádsága mellett.

A fiatalember tisztán érezte, hogy a gyanú reá háramlott. A kérdés fölött azonban nem sokat töprenghetett, mert a karján érezte de Santell kezét.

— Jöjjön senor, nekünk még dolgunk van. Mindjárt alkonyodik, és én szeretnék még a sötétség beállta előtt útrakelni.

James bólintott s előreindult, keresztül a hoszszú udvaron, az öreg Alvarez szobája felé.

De Santell megállt a vaspántos láda előtt és szenvtelen hangon fordult a fiatalemberhez.

— Olvasta már a végrendeletet, senor Alwayr?

— Még nem volt időm.

— Azért kérdeztem, mert talál benne olyan utalást, amely a csendőrtiszt és a bíró gyanúját megerősíteni látszik...

— Hogyan?

— Talán olvassa el az idevonatkozó passzust.

Alwayr kivette zsebéből a borítékot s a két oldalra terjedő írásból félhangon olvasni kezdte azt a részt, amelyre de Santell húsos ujjával rámutatott.

„Nem kívánok perbeszálni az emberi törvényekkel, s ezért Black Castle-t és a környező birtokot az Alvarez család utolsó élő tagjára, az Egyesült Államokba költözött angol nevű James Alwayr-ra hagyom. De meghagyom neki, hogy folytassa az általam kezdett munkát, keresse és találja meg az Antonio Alvarez által évszázadok előtt épített Sátán-templomot. Hozza fel az ott felhalmozott el'tkozott kincseket s azokat adja jótékony célra, hogy a családon nehezedő átok ezzel felengedjen és mindörökre megsemmisüljön. Tudom, hogy engem bolondnak tartottak ezért, de nem törődöm vele, mert a Sátán temploma valóság s a Sátán temploma Black Castle-ban épült. Ennek megdöntetlen bizonyítékait és a kutatásra vonatkozó adatokat az ágyam mellett található lezárt vaslá-

dában őrzöm. Annak tartalmát James Alwayr-nak a végrendeleti végrehajtó adja át és ugyancsak ő ügyeljen arra is, hogy örökösöm utolsó kívánságomnak eleget tegyen.

Ha pedig James Alwayr vonakodna kívánságom teljesítésétől, vagy Black Castlet idegen kézre akarná adni, zárassék ki az örökségből s az egész birtokot minden feltalálható javaival együtt kutatásaimban hűséges segitőtársam: *Pabló* örökölje. Így legyen. Amen.

Alwayr elhűlve bámult de Santell arcába.

— Hihetetlen. Hiszen ilyenformán tényleg úgy néz ki a dolog, mintha félre akartam volna állítani azt a szerencsétlen embert.

De Santell hidegen bólintott.

— Valóban ez a helyzet. De ne törődjön vele. Elvégre ahhoz, hogy elítéljék, bizonyítékok is kellenek.

— De *senor Santell*... — hőkölt vissza Alwayr. — Csak nem gondolja ön is, hogy én voltam a tettes...?

Az ültetvényes elhárító mozdulatot tett.

— Semmit sem gondolok. Egyelőre nézzük át a láda tartalmát, mert indulnom kell.

Zsebéből vaskos kulcsomót szedett elő és a láda elé térdelt. Egymás után emelte le a nehéz vaspántokat, azután nekifeszült és nyögve emelte a láda tetejét.

Mind a ketten zavaros tekintettel bámultak bele a hatalmas ládába. Azt várták, hogy a láda

tele lesz különféle holmikkal, a mély öböl azonban csaknem teljesen üres volt. Az alján, vastag porréteg alatt, könyvszerűen összefűzött pergamentlapok heverték, mellette apró bronz szobor, amelyet talán olajtartónak használhattak valamikor, s amelynek kihegyesedő végén a sátán alakja volt remek munkával bronzba öntve.

De Santell meglepődve nyúlt a különös kegytárgy után.

— Az ördögbe is... csak nem a Sátán templomának egy darabja?

James a pergament lapok után nyúlt és amint kinyitotta, elsőnek ceruzával írt papírdarab maradt a kezében.

„Annak, aki megtalálja a pergament-levelet. A Sátán templomának titkát őrzi ez az írás. Kegyelmet nyer az Istennél az, aki megfejti a titkot és felszínre hozza a sátán kincseit. Nekem nem sikerült. De tudom, hogy a megfejtés a címerben szereplő két szóval függ össze. Fortuna adiuvet. Antonio Alvarez.”

De Santell átfutotta az írást és szórakozottan az órájára pillantott. Szemmel láthatóan nem nagyon érdekelte az egész ügy és alig várta, hogy a falakon kívül lehessen.

— Azt hiszem fiatalember, — szólt — el kell olvasnia ezt az írást. Addig nem érdemes nyilatkozni az örökséget illetően sem. Jó éjszakát.

Alwayr kikísérte a vendégét. Éppen amikor de Santell nyeregbe szállt, lódobogás közeledett a

kapu felé s a mély falak között feltűnt Leon Cabral Ponso alakja. A spanyol kimért lépésekkel közeledett.

— Bueno sera, senores... Hallottam, hogy senor Alwayr-nak valami kellemetlensége támadt. Miután szomszédok vagyunk, átjöttem megkérdezni nem lehetnék-e valamiben a segítségére?

— Köszönöm, semmivel.

A spanyol, a már nyeregben ülő de Santellhez fordult.

— Sajnálom, hogy nem kísérhetlek el. De kérek, add át hódolatomat leányodnak, a szépséges Luisé-nak.

Alwayr meglepődött arcát látva, magyarázólag hozzáfordult.

— Meg kell értenie a dolgot, senor. Én ugyanis senorita Santell vőlegénye vagyok.

De Santell még egyszer mosolyogva intett és sarkantyúba kapta lovát.

Alwayr tűnődve nézte váratlan vendégének arcát.

Ő ugyan alaposan levizsgázhatott Luise de Santell-nél, hiszen valami olyasmit mondott neki Leon Cabral Ponso-val kapcsolatosan, hogy ellen-szenves fráter. De különben is miért nem szólt a lány egyetlen szót sem arról, hogy menyasszony...? S ugyan miért akarta lebeszélni a birtok eladásáról, amikor éppen a vőlegénye szerette volna azt megvenni?

Könnyedén vállat vont. Az utóbbi órákban ép-

pen elég gond szakadt rá, hogy ne törődjön efféle apró kérdésekkel.

Cabral Ponso befelé indult az udvaron s bőrruhája szikrázva verte vissza a lenyugvó nap sugarait. James csak most nézte meg jobban vendégét s hirtelen bémúltan megállt.

Leon Cabral Ponso ruháját ugyanolyan bőrrajtók díszítették, mint amilyet Pablo holtteste mellett talált. Ez a ruha pedig drága, díszes és új volt, olyan, amilyet csak a leggazdagabb farmerek viselnek Mexikóban. A gyilkos tehát nem lehetett más, csak Leon Cabral Ponso s ördög tudja, mi oka lehetett rá, hogy a gyilkosság után pár órával meglátogassa.

A spanyol kényelmes léptekkel bandukolt végig a mórstílű árkádok alatt s leült a Fortuna szoborcsoportozat szélső cirádáira.

James meglegedetten követte. Most már tudta, hogy ki a gyilkos, s tudta azt is, hogy addig el nem engedi az emberét, amíg az igazságot utolsó szóig ki nem szedte belőle.

Leon Cabral Ponso mosolyogva tekintett fel rá, amikor szétvetett lábakkal megállott előtte.

— Csodálkozok senor, hogy ilyen hamar meglátogattam?

— Cseppet sem, hiszen ez ittlétem rövid ideje óta éppen a harmadik látogatása.

— Miből gondolja ezt?

— Először tegnap éjszaka jött a legnagyobb szivatarban. Alkalmasint bő gallért viselt, a zá-

por nyomai azonban így is látszanak a ruházatán. Megölte Pedrót, fogalmam sincs, hogy miért. Másodszor ma délelőtt járt erre és ellopta a zsemből azt a bőrrojtot, amely a nadrágjáról hiányzik. Bevallom ezek után nem értem, hogy miért jött ide harmadszor is.

A spanyol olajbarna arcán egyetlen vonás sem mozdult.

— Ön igen éleselméjű fiatalembernek látszik.

— Ne bókoljon. Sokkal szivesebben veszem, ha a tárgyra tér. Miért gyilkolta meg Pablót?

A spanyol előre hajolt és a hangja tompán lehalkítva csengett.

— Mert utamban állt az öreg. Ostoba volt. Számtalanszor akartam megegyezésre jutni vele Black Castle-t illetőleg, de túlságosan mohó volt, magának akarta az egész kincset.

— Ostoba beszéd. Honnan tudja, hogy a Sátán templomában egyáltalán vannak-e kincsek?

— Tudom. Ismertem valakit, akinek a nagyapja sok-sok év előtt már járt a Sátán templomában s értékes gyöngyöket, aranytárgyakat hozott magával. Amikor azonban másodszor is leszállt, ottmaradt. Soha többé nem látta senki. Nem hallotta még, hogy a sátán őrzi a maga templomát és halállal büntet minden betolakodót?

— Mesebeszéd... Ha valóban létezik a templom, miért nem keresik fel?

— Keresik, de nem találják a bejáratot. Az öreg Alvarez talált valami régi írást, abban állítólag benne van a titok megfejtése. Ezt az írást

akartam megszerezni Pedrótól s azért kellett meghalnia, mert nem akarta a kezemre játszani. Ha az az írás a kezemben volna, a pokol összes ördögeire esküszöm, megtalálnám a kincset.

James iszonyodva nézte a lázasan beszélő ember rőt vörös fényben izzó szemeit, tüzelő arcát. Eddig el sem tudta képzelni, hogy a régi legenda ilyen mélyen megfertőzhetett még értelmes, aránylag művelt embereket is. Visszalépett.

— Erről akar beszélni velem Leon Cabral Ponso?

— Erről... Ötezer dollárt adok ezért az ócska házért és a földekért, ha nekem adja azt a bizonyos pergament-lapot is.

Alwayr maga sem tudta, milyen ördög játszik vele; elvégre ötezer dollár nagy összeg, öt-ezer dollárral már Floridában is kezdhet valami önálló vállalkozást. Ennek ellenére gondolkozás nélkül, szárazon röppent ki ajkán a szó.

— Már megmondtam önnek, hogy Black Castle nem eladó. Sem pergamenttel, sem anélkül. Erről a kérdésről tehát ne is beszéljünk többet.

Leon Cabral Ponso elsötétült arccal állott fel.

— Ez az utolsó szava senor Alwayr...?

— A legeslegutolsó.

A spanyol felállt és megindult a kapu felé. A fele úton azonban megfordult és visszaintett.

— Ön még nem ismer engem James Alwayr... Ha ismerne, tudná, hogy kimondta saját maga fölött a halálos ítéletet... Jó éjszakát.

James Alwayr mozdulatlanul állott még akkor is, amikor az elhaló lódobogás jelezte, hogy látogatója már messze jár. Azután megfordult s az öreg Antonio szobája felé tartott. Belső zsebében ott lapult a végrendelet s a különös pergament, amely állítólag a Sátán templomának titkát tartalmazza.

Leült a kopott asztal mellé és kiterítette maga elé a megsárgult lapokat. Meggyújtott két gyertyát, de nem tudott hozzáfogni az olvasáshoz. Az utolsó órák eseményei zsongtak, kavargtak az agyában, mint egy megzavart méhraj. Luise de Santell-re gondolt. A fekete hajú, éjszemű leányra, aki eltitkolta előtte, hogy vőlegénye van. Leon Cabral Ponsóra gondolt, aki nyíltan hadat üzent és akinek elszánt tekintetében vér és romlás fénye lobogott. Black Castle-re gondolt, az elátkozott kastélyra, amelynek átka, ime, megfogta őt is és véres, szörnyű súlyával máris fojtogatja. Az évszázadok óta pihenő kincsekre gondolt, amelyek valóban sátánokká tették a hatalmukba került embereket s amelyeket az öreg Alvarez akarata szerint neki kellene napvilágra hoznia.

Ha ugyan sikerül élve megoldani a titkokat, amelyek hurokként fonódnak a nyaka köré.

Tekintete a sárgult pergamentre esett,

amelynek címlapján ott állt elmosódva az Alvarez család címere, a kardot tartó oroszlán és fölötté a jelmondat: Fortuna adiuvat.

Vállat vont. Valóban szerencse kérdése az egész. Ha nem veszíti el a hidegvérét, esetleg sikerül túladni a birtokon és visszamenni Floridába. Visszamenni...?

Hogy is mondta a leány?

Az igazi férfi erős ököllel lehetőségeket terem magának...

Gyors mozdulattal magához húzta a pergament lapokat s felnyitva olvasni kezdett.

VI. FEJEZET.

„Az alábbi történetet írtam én Manuel Ambro, másnéven fráter Tonio jézustársasági szerzetes, Rodrigo Alvarez úr gyermekeinek nevelője, az Úrnak 1822-ik esztendejében. Könyörögtem Istenhez, hogy világítsa meg minden olvasóm elméjét s adjon irgalmat azoknak az ártatlanoknak, akiket bosszúló kardja huszadízíglén sujt az első Antonio Alvarez rettenetes vétke miatt. Megírom Antonio Alvarez történetét, okulására minden igaz kereszténynek, félelmére az egyedül uralkodó igaz Istennek s enyhülésére az örök kárhozatban sínylődő bűnösöknek.

1662 márciusát írták, amikor Amerika partjait elérte Pueblo Pinza három gályája. A három gálya egyikén, a Santa Francisco fedélzetén, Antonio Alvarez volt a kormányos. Senkisem tudta róla, hogy neve alatt Rodrigo Miguel di Anda-

luzza,
lyara
rez s
mert
bella
mébe
lyára
a Sa
Rette
mesé
küldő
az ú
pán:
hagy
partj
aszték
ment
lomm
négy
Rio
nyug
ban
gyuj
pelte
ket.

luzza, a déli mór tartomány hűtlenség miatt gályarabságra ítélt hercege utazik. Antonio Alvarez szép volt mint maga az ördög s bűnös is, mert a szent uralkodóház legifjabb lányára, Izabella infánsnőre vetette szemét. Elvakult szerelmében lázadást szított, amely leveretvén, őt gályára hurcolták, ahonnan azonban megszökött s a Santa Francisco fedélzetén kormányos lett. Rettenetes bosszú tüze lángolt a szívében. Szerelmesében csalódva, királyától eltaszítva, megesküldött, hogy pénzt, gazdagságot és sereget gyűjt az újvilágban, amelynek egyetlen célja lesz csupán: a bosszú. A három gálya szerencsésen elhagyta a szigeteket s miután kikötött Mexikó partjain, tüstént megkezdette hódító útját az aztékek földjén. Antonio Alvarez azonban nem ment velük. Lázadást szított a kormányzói hatalommal felruházott Pueblo Pinza ellen s hatvan-négy emberrel az ország belsejébe menekült. A Rio Grande del Norte völgyében haladtak északnyugatnak, harcolva az aztékek ellen, nyomukban az üldöző fehér sereggel. Ölte, raboltak és gyujtogattak, és az elfogott bennszülöttekkel cipelgették maguk után az összeharácsolt kincseket.

Másfél évbe telt, amíg elértek a későbbi San-
tillio falu magasságáig, ahol Ciusco azték feje-
delem hatalmas sereg élén várta őket. A lázadók
csapata két tűz közé került, s felhúzódott a kör-
nyező magaslatokra. Antonio Alvarez nagyon jól
tudta, hogy a nagyszámú bennszülött sereg s az
ülőző fehérek elől csak erős vár belsejében
érezheti biztonságban magát.

A kincseket cipelő bennszülötteket tehát
munkába állította s vakmerő kicsapásaival szer-
zett mindig új és új munkáskezeket az építés-
hez. Félév alatt állott a külső bástya és egy év
mulva a két őrtorony.

Antonio Alvarez úr lett az ország belsejében
Ciusco fejedelem amikor látta, hogy seregei élén
nem bír a fehér arcú betolakodóval, követeket
küldött hozzá, s öt szekér ezüstöt, tíz szekér ara-
nyat és leánya kezét ajánlotta fel szövetségük
zálegálul. A sátán fia elfogadta az ajánlatot, pe-
dig akkor már volt felesége, egy Manuela nevű
portugál asszony, aki markotányosnőként vető-
dőtt az amerikai partokra s utolsó volt a liszsa-
boni kikötő csöcseléke között.

A mennyegzőt nagy ünnepek közepette
megtartották a másnap Alvarez sereget kért s

fejedelemtől, hogy kicsaphasson a tengerpartra és Pueblo Pinza embereit megsemmisítve hatalmába kerítse a három gályát, mert dőre fejjel arról álmodott, hogy kincsekkel megrakodva hazatér s véres lázadás tüzeiben halomra gyilkolja az uralkodóházat. Ciusconnak azonban akkor már nem voltak seregei, mert hazaküldte embereit.

Antoonio Alvarez erre karóba húzatta feleségének apját s az ifjú asszonyt katonáinak lökte oda. Rosszul számított, mert a fejedelemük elvesztésén felbőszült bennszülöttek erre csapatokba verődve fellázadtak s körülvették Alwerez várát. Méhviaszba mártott égő kanócot nyilaztak a várra, míg tűzvész ütött ki s a vár keleti szárnya megsemmisült. Ráadásul Alwerez seregében járvány ütötte fel a fejét, elsőnek Manuela Alwerez felesége kapta meg a gyilkos kórt. Alwerez lelkébe pedig akkor már a Sátán költözött, mert beteg feleségét kikergette a várból, hogy a ragály tovaterjedését meggátolja. Az aztékek elfogták az asszonyt és örömmünepséget ültek, hogy ilyen értékes túszt sikerült megszerezniök. Két hét múlva már százszámra heverték a holttestek a vár körül s a bennszülöttek eszüket vesztve menekültek minden irányban. Magukkal hurcolták a

ragályt s nemsokára messze vidékek álltak néptelenül a gyilkos járvány következtében.

Alvarez pedig nagyon jól tudta, hogy a járvány a várat sem fogja megkímélni, s ezért hatvannégy emberével útra kelt a tengerpart felé, hogy megszerezze Pueblo Pinza gályáit. A kormányzó abban az időben történetesen délre utazott, hogy megszervezze a déli hegyszorosokban őrségül hagyott seregeket. Alvareznek könnyű dolga volt. Arany és hatalom ígéretésével árusításra bírta Pinza várának, Cinchitának helyőrségét. A kormányzóhoz hű maradt ötven embert kivégeztetett és fejeiket a déli úton karóra tűzette intő jelül a közelgő seregek számára. Most már megszorodtak emberei s több mint háromszáz főből álló, nyolc ágyúval felszerelt csapattal indult a tengerpart felé, hogy a gályákat is hatalmába kerítse.

Itt érte el az Isten bosszúálló keze. A hajók tegénysége nem hajlott az ígéretekre s Francesco barát, akit az új keresztény egyház püspökévé nevezett ki a pápa, átok alá vette a véreskezű lázardót.

Ettől kezdve Alvarez szerencsecsillaga lefűnt. Pinza visszatérő seregei éjjel rajtaütöttek a

lázádoikon és irtózatos öldöklés után győztesek lettek a csatatéren. Alwarez tizedmagával sebesülten menekült vissza az ország belseje felé. Dühében átkozódott s amikor tíz embere közül még négy elhullott mellőle, megtagadta az Istent és megfogadta, hogy várában a Sátánnak épít templomot s az uralma alatt álló vidéken a Sátán tiszteletét teszi vallássá.

És a Sátán segítette őt további útjain.

Féléves vándorlás után elérte a várat, amelyet később leégett falai miatt Black Castlenak nevezett el. Itt hűségben várták őt a legázott bennszülöttek s a tizfőnyi csapat, akiket helyőrségül hátrahagyott volt. Később, amikor felépült nehéz sebeiből, s kiheverte a hosszú út fáradalmait, nyomorékon és félvakon hozzálátott fogadalma megvalósításához. A vár területén feltalálható minden keresztet máglyára hurcoltatott, s ledöntette a kápolnát, amelyet emberek távollétében építettek. Kőből címert faragtott karddal és oroszlánna, s fölé íratta a hivatkozó mondást: Fortuna adiuvat.

Azután kiűritette azt a barlangot, amelyben löporkészletüket tartották s ezer bennszülött rabszolga kötesztendő munkájával földalatti

templomot emelt a Sátán tiszteletére. Összeszedett minden bronz tárgyat, s abból emberei hatalmas Sátán-szobrot készítettek. Tűz égett a Sátán-szobor előtt s az ördögi ünnepségeken piros vért áldoztak fel, a földalatti hatalmaknak.

Alvarez minden kincsét ebbe a templomba fordatta le. Gyöngyöket, násfákat, arany és ezüst edényeket áldozott önként fogadott istenének míg egy napon, évfordulóján Ciuscő felnégyelése napjának, holtan találták a pokolbéli bálvány szobra előtt. Előző nap borzalmas vihar tombolt. Lengett az ég, morajlott a föld s a fellázadt természet vad lökésekkel igyekezett lerázni magáról a pogány-isten szobrát. A templom sziklafalai megrepedeztek s ettől a naptól kezdve halálfia volt mindenki, aki a Sátán templomába bementekedett. Öt európai és harminc bennszülött halt meg a bálvány előtt úgy, hogy senki hozzájuk sem nyúlt és testükön semmi sebesülés nem látszott.

A megmaradt európaiak ekkor elfalaztatták a templomot s kegyelmet kérő követet küldtek Pinza kormányzóhoz. Később új csapatok szállták meg a várat s eljött maga Pinza herceg is, aki megtalálta Alvarez elűzött feleségének, Manuela

asszonyának gyermekét, Paulót, aki pogány módra nevelkedett a várban élő bennszülött rab-szolgák között.

Az új katonák is hallottak a Sátán templomáról s a benne felhalmozott kincsről. Ejneк idején titokban felbontották a falat, hogy kifosszák a bálványt. A Sátán azonban őrzi kincseit s az öt katona soha többé nem tért vissza a Sátán templomából. Két társuk, akik utánuk mentek, szintén elveszett. Pueblo Pinza, amikor meghalotta a történeteket, elhívatta szent püspökét Francescót, hogy törje meg a Sátán hatalmát a kincsek fölött. A kincsekhez azonban nem lehetett hozzáférni. Hiába imádkozott a szentéletű püspök, hasztalanul égették el a barlang nyílásában a legdrágább füstölőket. Pueblo Pinza végül ismételten befalaztatta a barlangot s elutazott. Vissza sem tért többé soha; a tengerpart felé vezető útjában megölték őt a bennszülöttek.

Multak az évek s Alvarez gyermeke, Paulo, immos férfivá serdült. Nem követte atyja nyomdokait. Jámbor jezsuiták nevelték s a harcokban tanúsított hősies magatartásáért Pinza utóda, Manisia kormányzó visszahelyezte őt atyja várának birtokába. Feleséget is vett magának egy Rosita nevű szépséges hajadont. Házasságát az ég két gyer-

mekkel áldotta meg. Három év múlva, Cuisco herceg felnégyelésének évfordulóján Paulo Alwarezt holtan találták felesége ágyasházában.

Megölte az átok, amely apáról gyermekekre száll, s amely sújtja az Alwarezeket harmincadziglen.

Telt múlt az idő s a kincsről szóló kőszalegendák szárnyra keltek s bejárván a vidéket százakat csábítottak a Sátán templomának felkutatására. Senkinek sem sikerült, csak az én jó uramnak, Rodrigo Alwarez úrnak, aki cselédeivel látta és megcsodálta a Sátán templomát. Cselédei közül azonban kettő meghalt a borzalmas szobor előtt, s Rodrigo Alwarez úr súlyos betegség bódulatában tért vissza Isten ege alá. Megfogadta, hogy mindörökre elzáratja a kapzsi emberek elől az átkozott kincset. Munkásokat hozatott, messze délről, s a barlang bejárata fölé hatalmas épületet emelt. Szent György napján lett készen a mű, amely az Alwarez-család jelmondatát hirdeti, de örökké hallgat az átkos nagy titokról, hogy merre rejtőzik a Sátán temploma, s benne a felhalmozott rengeteg kincs.

Emberek százai ma is hajszolják a hiú aranyat és csillogó ezüstöt, amely hajdan a Sátán dicső-

ségét szolgálta. Isten bölcsessége és Rodrigo Alwarez úr akarata azonban mindörökre elzárta azt, a föld alá, hogy lezáródjon a halálos átok, merüljön feledésbe a szomorú történet és a késői utódok megszabadulva az átok szörnyű súlyától, boldogan élhessék életüket.

Én, Manuel Ambro, másnéven frater Tonio, Jézustársasági szerzetes állítom és bizonyítom, hogy a leírt történet igaz. Isten végtelen irgalma adjon kegyelmet az első Antonio Alwareznek, aki esztelen gőgjében és haragjában megtagadta legfőbb urát. És legyen irgalmas az Isten mindnyájunkhoz, akik balgán küzdünk az ő bölcs és beláthatatlan akarata ellen, amen."

VII. FEJEZET.

James Alwayr kábultan emelte fel szemét a pergamentlapról. Ilyen részletesen sohasem hallotta családja történetét, s szinte elrémült arra a gondolatra, hogy mennyi bűn, vér és szenny tapad legelső ősének kezéhez. Megbabonázott szemekkel meredt a vastag kőfalakra. Ezeket a köveket véréskezű, korbáccsal hajszolt rabszolgák rótták egybe s talán éppen ebben a szobában síkoltott utolsót Ciusco fejedelem gyalázatba kergetett, megcsalt leánya.

Kint a folyosón lépések zaja hangzott fel. A fiatalember riadtan ugrott s revolvere lövésre készen meredt az ajtó felé.

Nem lehetett hallóidegei játéka. A folyosón valóban bolyong valaki, s nem találja az utat.

Leon Cabral Ponso? De Santell, vagy a bíróság küldöttje, akik kihallgatásra idézik? Vajjon

mi következhet a borzalmas olvasmány után. Újabb halálveszedelem, vagy a letartóztatás ténye?

Nem bírta idegekkel a várakozást. Felugrott és sarkig kitárta az ajtót. A következő pillanatban revolvert tartó keze bénultan hullott le. Luise de Santell állott a folyosón, fehér lovaglóruhája fölött sötét köpennyel.

— Jóestét, senior. Kérem, ne csodálkozzon azon, hogy itt lát. Fontos mondanivalóm van a maga számára.

James Alwayr agya villámgyorsan működött.

Mi ez? Újabb kelepce? Vagy talán békekövet, Leon Cabral Ponso menyasszonya? Visszalépett az ajtóból.

— Jöjjön be és foglaljon helyet signorina.

A leány belépett, s mint aki otthon van a szobában, egyenesen az asztal mellé telepedett.

— Sejtettem, hogy még ébren van. Meg akarom kérni magát valamire.

— Örömmel megteszem, ha módomban áll.

A leány idegesen húzogatta magasszárú lovaglókesztyűjét, s zavartan figyelt a folyosó felé.

— Senior Alwayr.... Tegnap reggel valamiről beszélgettünk..., nem tudom emlékszik-e?

— Hogyne. Black Castle-ről beszélünk és

maga azt mondotta, hogy semmi körülmények között ne adjam el a birtokot.

— Igen, így volt... De most... azaz hogy... arra akarom kérni...

Elhallgatott, majd egy pillanat múlva szinte hadarva folytatta:

— Rájöttem arra, hogy ostobaságokat fecsegetem reggel... Igaza van, nem sok értelme volna, hogy megtartsa a birtokot.

— Úgy... és a férfiaságom? Az erős ököl? A tettekre kész bátorság?

— Nézze, senor Alwayr, nem úgy gondoltam. És tudja... én szoktam néha számaráságot is beszélni.

Csend lett. James vizsgálódva figyelte a leány arcát, Luise tűzpirosan lesütött fejjel ült a helyén. Végül is hidegen, csaknem ellenségesen csattant James Alwayr hangja.

— Azért jött ide, éjfélkor tizenöt mérföldnyire, hogy ezt megmondja nekem...?

A leány feltekintett. Arca halálsápadt volt, szeme megtörtfényű, s amint megkínzott mozdulattal emelte fel a kezét, nem olyan volt, mint aki szépszékedik.

— Nem azaz, hogy igen senor Alwayr nagyon kérem, hallgasson rám ...

— És utazzam el minél előbb. Ezt akarta mondani, úgy-e?

— Igen... S higgye meg, komoly okom volt arra, hogy figyelmeztessem.

— Helyes. És mit tanácsol: eladjam a birtokot senor Leon Cabral Ponsónak?

— Ez igazán nem fontos kérdés. Levélben is elintézheti az ügyet, vagy megbízhat itt valakit. A lényeg az, hogy minél előbb útra kelljen.

James Alwayr szájába keserű íz futott. Micsoda aljas játék... Milyen férfiatlan eszközök! Először ártatlan ijesztgetés, holmi kísértetmesékkal, azután — mutatóba — vakmerő gyilkosság, s végül misztikus női könnyek: mindez csak azért, hogy a szomszédos birtok olcsó áron megszerezhető legyen.

De nem... James Alwayr-t nem olyan fából faragták. Azért is itt marad és megmutatja, hogy a birtokot csak akkor adja el, amikor neki tetszik. Sem dajkamesék, sem kísértethistóriák, sem az éles mexikói kés nem ijeszti vissza.

Hidegen, fensőbbiséges nyugalommal nézett a leányra,

— Megmondhatná, signorina, hogy milyen okok kényszerítik erre a különös tanácsra?

— Nem. Nem mondhatom meg...

— Az sem baj. De ha a vőlegényének, senor Leon Cabral Ponsónak az este elhangzott fenyegetéseire gondol, akkor azt hiszem, kár volt idefáradni. Maradok, eszem ágában sincs elmenni a birtokról.

A leány felállott.

— Ne kínozzon.... fogadja meg tanácsomat... hiszen látja rajtam, hogy nem beszélhetek.

— Mondtam, hogy maradok. Éppen ön beszélt kitartásról és bátor férfiaságról. Nos, könnyű bátornak és férfiasnak lenni kísértethistóriákkal szemben; az igazi férfi azonban akkor is megáll a talpán, ha Cabral Ponsóhoz hasonló gazfickók halálal fenyegetik.

— Nézze signor Alwayr... Én elhiszem, hogy ön bátor, s ha otthon lenne megszokott körülményei között az Egyesült Államok területén, higgye meg, egy szóval sem küldeném. De itt Mexikóban van, idegen emberek között, akiket nem ismer, s akiknek a törvényeit sem ismeri. Kérem, nagyon kérem hallgasson rám...

Alwayr nagy léptekkel sétálni kezdett a szobában. Be kellett ismernie önmaga előtt, hogy nem

látja tisztán a leány szándékait. Nem volt valószínű, hogy Luise, aki mégis csak távolt élt a nagyvárosi kultúrától, ennyire kitűnő színésznő lehessen. Viszont, milyen ok kényszeríthette arra, hogy késő éjszaka lóra üljön s elinduljon értesíteni egy vadidegen embert?

Mialatt a fiatalember mindezt végiggondolta, Luise felállt s hirtelen mozdulattal az ajtó mögé lépett. Hosszan figyelt a folyosó felé és elsápadt arccal fordult vissza.

— Figyeljen... Valaki járkál az emeleten.

Valóban a lépcső felől óvatos lépések nesze hallatszott.

Alwayr elővette a revolverét.

— Azt hiszem, most már nem tréfa a dolog...

A zaj megismétlődött s röviddel rá megreccsent a lépcső fája, mintha valaki rálépett volna korhadt deszkáira. A lány felugrott, s szemében halálos félelem vibrált.

— Senor Alwayr... ha ez Cabral Ponsó... akkor mindkettőnknek végünk van.

James nem felelt. Hirtelen mozdulattal felrántotta az ajtót s rohanva megindult a sötét folyosón a lépcső felé. A fordulónál csaknem beleütközött Cabral Ponsó-ba, aki éppen lelépett az utolsó

lépcsőfokról, s magában gesztikulálva közeledett. Olyan volt, mintha nem lenne tökéletesen az eszé-
nél.

Amikor azonban Alwayr revolvere a mellének szegződött, arca villámgyorsan visszanyerte nyugodtságát s a kezében tartott bányalámpát óvatosan lehelyezte a legalsó lépcsőfokokra.

Pillanatokig farkasszemet néztek. A spanyol enerváltan, mint aki semmivel sem törődik, Alwayr támadástól tartva, lövésre kész revolverrel.

Azután mozdult a spanyol s lassan leült a poros lépcsőre. Hirtelen minden átmenet nélkül hahotában tört ki, hogy öblös hangjától csakúgy visszhangzott a folyósón.

Olyan váratlan, olyan megdöbbentő s olyan idegtépő volt ez a csendes folyósón felharsanó hang, hogy Alwayr hátán végigfutott a borzadály. Visszalépett és leengedte a fegyvert.

— Megörült, Leon Cabral Ponsó...?

— Meg... — bólongatott a spanyol még min-
dig kacagva — azt hiszem, csakugyan megörültem...

— Akkor hát sokkal szívesebben venném, ha paját házában rögtönözne jelenetet. Nem tudom megérteni, mit keres folyton Black Castle-ban?

— Hahaha... semmit... Ezelőtt tíz perccel

jöttem rá, hogy semmi keresnivalóm erre... fogja ezt és olvassa el, ha kíváncsi.

Alwayr megdöbbenve nyúlt a bőrkötéses, vastag kötet után, amelyet a spanyol idáig a hőne alatt szorongatott. Felnyitotta s a spanyolnyelvű biblia első lapján jól olvasható, nagy betűkkel írt feljegyzésen akadt meg a szeme.

„Anno 1743 id. Mart. Alphonso Alvarez, az átkozott, megtalálta a Sátán templomához vezető utat s állig felfegyverzett tíz fegyveresével rámtört. Összekötözték, megnyomorítottak s csatlósaim szemelättára szekérszám vitték el a drágaságokat. Legyenek átkozottak, aminthogy megátkozta őket maga a sátán is, mert a tizenegy rabló közül négyen holtan maradtak a Sátán templomában. Hiszem, hogy Isten bosszúálló keze utóléri a megmaradtakat is valamennyit. Jegyeztem én, Rodrigo Alvarez, saját kezemmel. Isten legyen irgalmas hozzám és Alphonso testvéremhez. Büntesse meg...”

A bejegyzés itt megszakadt. James csodálkozott magán, hogy szinte megkönnyebbülésfélét érzett. Ha hihető volt az első számú legenda, a sátán kincsének létezéséről, valószínűnek látszott a második is, amely szerint élelmes rablók az Alvarez-

család egyik tagjának vezetése mellett kirabolták a Sátán templomát...

Ebben az esetben pedig nincs átok, nem kell gondolkozni a rejtély megfejtésén, magától elmulik minden bonyodalom.

Összecsuksa a könyvet s megvető mozdulattal a spanyol lábai elé dobta.

— Örülök neki, hogy így áll a dolog. Ezek után, ha van még magában egy kis emberi érzés, akkor jelentkezik a hatóságoknál s bevallja, hogy maga ölte meg Pablót, a képzelt kincsek miatt.

A spanyol nem felelt.

Összegubbaszkodva ült a helyén, mintha nem is hallotta volna a hozzáintézett szavakat. Percek alatt évtizedeket öregedett; James szánalommal egyes undornal nézte.

Hosszú percekig egyikük sem mozdult. Végül is a spanyol felállott, nehézkes mozdulattal lehajolt a könyvért, a hóna alá szorította s a lámpát a lépcsőn hagyva, fáradt lépésekkel elcammogott.

Alwayr egyetlen mozdulatot sem tett arra, hogy visszatartsa, pedig talán ez lett volna az a pillanat, amikor Cabral Ponso önként követte volna a csendőrségre. Alwayr-nak azonban minden oka megvolt, hogy ne halmozza a bonyodalmakat.

Ponso menyasszonya alig pár lépésnyire innen a szobájában állt s Alwayr nagyon jól tudta, hogy a vérbosszú Mexikóban ugyanolyan otthonos, mint Sziciliában.

Figyelemmel kísérte a távozót, amíg el nem tűnt a mór udvarból nyíló kapun keresztül, azután visszafordult a saját szobája felé.

Csaknem vidáman nyitotta be az ajtót, hogy azután meglepődve állva maradjon.

A szobában nem volt senki. Luise de Santelli eltűnt.

VIII. FEJEZET

Napok multak el, James Alwayr várta Cabral Ponso vagy Luise de Santell jelentkezését; elkészülve arra, hogy bármelyikükkel találkozik, kínos jeleneten kell túlesnie. De végül is elúnta a vára-kozást. Hathetes szabadsága lejáráóban volt, most már halaszthatatlanul intézkednie kellett a birtok eladása iránt, ha időben vissza akart érkezni munkahelyére.

A meggyilkolt Pedro kamrájában talált sí-lány ételkészlet is kifogyott, a vadászathoz pedig semmi kedvet sem érzett magában.

Egyik reggel felnyergelte lovát és Santellóba ligetett. Fel akarta keresni a csendőrörsöt, hogy érdeklődjék a Pedro halála ügyében indított vizs-gálat iránt s egyúttal értesítést küldjön Floridába is, jelezve közeli megérkezését.

Alig haladt néhány kilométert a sziklás úton, amikor sötétszínű ménéjén Luise de Santell-t pill-

lantotta meg, aki szemben lovagolt vele. A leány
arca megviseltnek látszott, mintha álmatlanul töltötte volna az utolsó éjszakát.

— Jó, hogy találkoztunk senor Alwayr. Beszélni szeretnék önnel.

— Black Castle-ről?

— Arról is. Főleg azonban Leon Cabral Ponsó-ról.

— Leon Cabral Ponsóról nincs mondanivalóm.

A leány megállította lovát s kezét könnyedén a férfi karjára tette.

— Senor Alwayr, én mint barát jöttem hozzá. Lehet, hogy még én is tudok a segítségére lenni...

— Nem értem, mit akar, senorita? Semmit sem tudok Cabral Ponsóról.

— Azt sem tudja, hogy eltűnt?

— Eltűnt?...

— Utoljára akkor láttam, amikor majdnem ott talált a maga szobájában. Azon az éjszakán még otthon volt s a eselédjei szerint hajnalig izgatottan járkált szobájában. Később gyalogszerrel eltávozott és azóta nem látta senki.

— Érthetetlen...

— Csakugyan érthetetlen. Már pedig nekem és apámnak nagyon fontos, hogy Cabral Ponso előkerüljön.

— Ez természetes, hiszen a vőlegénye. Én azonban nem tudok mást mondani, mint, hogy utolsóelőtti találkozásunkon halállal fenyegetett, amiért nem voltam hajlandó átadni neki egy örökségként rámmaradt pergament füzetet. A következő napon, amíg önnel beszéltem, Cabral Ponso beosont Black Castle-ba s valahol egy régi könyvet talált, amelyben feljegyzés bizonyította, hogy a Sátán templomát, mit tudom én, hány évvel ezelőtt, kirabolták. Ez a hír csodálatosképpen úgy letörte, mintha a képzelt kincsek az ő tulajdonát képezték volna. Összetörtén távozott s azóta nem láttam.

Felnézett a lányra s látta, hogy Luise meg-
lóg a nyeregben. Átnyúlt hozzá s derékon fogta.

— Senorita... az ég szerelmére, mi történt ön-
nel?...

Luise de Santell visszanyelte feltóduló köny-
nyeit, de azt már nem sikerült elérnie, hogy a
hangja se remegjen.

— Borzasztó... Szegény apám...

— Nem értem... Mondja meg hát, mi a bor-
zasztó.

A leány megállította lovát leszállt s leült egy kődarabra.

— Az a borzasztó James Alwayr, hogy akre-
mentünk. Ne nézzen rám ilyen csodálkozva. Azt
hittem, észrevette rajtam, hogy nem szeretem a
vőlegényemet.

Érdekházasság készült közöttünk, valósággal
megvett az apámtól. Sőt nemcsak megvett, hanem
magára vállalta egyéb adósságaink rendezését is.

— És...

— És a fizetési határidő néhány nap múlva le-
jár. Apám már hetekkel ezelőtt átadta Cabralnak
minden megtakarított pénzét, ami azonban nem ju-
tott el rendeltetési helyére. Semmi reményünk arra,
hogy új összegeket tudjunk előteremteni, hacsak
Cabral vissza nem tér.

— Ez csakugyan rettenetes. Mit tehetnék az
érdeklükben?

— Oh, csakugyan hajlandó volna segítségünkre
lenni?

— Természetesen, minden erőmből.

— Köszönöm, a barátsága máris megvigasztalt
egy kicsit. Azt hiszem, Cabral-nak nem lesz nehé-
z a nyomára akadni. Mindenki ismeri őt a környéken
s gyalogosan nem távozhatót messzire.

James Alwayr nem felelt. A lány elbeszélése után sok mindent megértett, ami tegnap még rejtély volt előtte. Cabral Ponso alkalmasint elspekulálta de Santell pénzét s bár senki sem tudhatta róla, hogy vagyoniilag tönkrement, sehonnan sem tudott hitelhez jutni. Nem maradt számára más remény, csupán a Sátán templomának kincsei. Erre a keveset érő lapra tett fel mindent s ezért látszott annyira összetörtnek, amikor utolsó reményei is füstbe mentek.

Ebben a megvilágításban érthető volt Pedro meggyilkolása. A makacs öregember ellenállása veszedelmesebbnek látszott, mint a városi örökösé, első sorban tehát az öreget kellett félreállítani, hogy szabadon kutathasson Black Castle területén.

Ha azonban ezek az eshetőségek valónak bizonyulnak, akkor a spanyol már alkalmasint árkon-bokron túljutott. Elszegényedve, elsikkasztott pénzzel és gyilkossággal a lelkiismeretén, nem maradhatott még továbbra is a környéken.

A lány hosszasan vizsgálta a férfi tűnődő arcát.

— Senor Alwayr, mire gondol?

— Arra, hogy az ügy alighanem nehezebb, mint hinnék. S hogy őszinte legyek, az a véleményem, hogy a Cabral kezén elsikkadt pénzt már

valóban csak a Sátán kincseivel pótolhatnánk, —
tette hozzá bosszús nevetéssel.

A lány lélegzetét veszve tekintett rá.

— Csak... csak nem gondolom komolyan?

— Nagyon is komolyan gondoltam, — állott
fel James Alwayr, — hanem most hiábavaló fecse-
gés lenne minden további beszéd. Este, vagy leg-
később holnap reggel átlovagolok magukhoz, akkor
talán már többet mondhatok. Isten áldja, senorita.

Lóra ült s gyors üggetésben folytatta az útját
Santilló felé. Ebben a percben szinte komolyan
bánta, hogy a Sátán kincseiről szóló legenda szerte-
foszlott s úgy érezte, hogy habozás nélkül tudta
volna Luise de Santell lábához rakni az elétkozott
kincseket.

Aztán bosszúsan elnevette magát.

— Mi történt velem? Megörültem? Csak nem
lettem a harmadik látásra szerelmes egy olyan
lányba, akiről tulajdonképpen azt sem tudom:
őszinte-e?

Beért Santillóba s a posta előtt tétovázva meg-
állt. Gondolkozott, feladja-e a Floridába szánt táv-
íratot? Azután mégis inkább a csendőrség felé írá-
nyította léptelt.

A csendőrőrs vezetője kimérten fogadta.

— Jó napot, signor Alwayr, Csak nincsenek

újabb hírei Pablo gyilkosára vonatkozólag?

— De igen. Ismerem a gyilkost, akár a nevét is megmondhatom.

— Ne tréfáljon. Csakugyan?

— Igen. A gyilkos Leon Cabral Ponso. Ha meggyilkoltnak volt takarékkönyve, a gyilkos házában alighanem megtalálhatják.

— Azt akarja ezzel mondani, hogy Leon Cabral Ponso ön előtt bevallotta a gyilkosságot?

— Igen. Nagyobb baj azonban, hogy Leon Cabral Ponso — eltűnt.

IX. FEJEZET.

Jócskán besötétedett, mire James Alwayr hazatért. Fáradtan lépett be az alacsony kapun. Az első, ami szemébe tűnt, az volt, hogy a mórstílű udvar szobrának kőperemén fehérruhás leányalak állt.

Luise de Santell felállt és elébe lépett. .

— Nem akartam, hogy maga jöjjön át hozzánk. Apám nagyon nyugtalan és ilyenkor nem szeret embereket látni maga előtt. Inkább én jöttem el.

James Alwayr óvatosan kereste a szavakat.

— Beszéltem a csendőrörs parancsnokával — Cabral Ponso-t az egész vidéken keresik. Reméljük, hogy a kutatásnak lesz eredménye.

A leány csüggedt arcán látszott, hogy a közlés nem vigasztalta meg.

— Nem ismeri a mi csendőrségünket, Alwayr.

Amíg itt egyik örstől a másikig érkezik a parancsok, hetek is eltelhetnek.

— Beszéltem a kocsmárossal is és vagy tíz emberrel a faluban. Senki sem látta Ponso-t s így minden más munka reménytelennek látszik.

James Alwayr maga is csodálkozott azon, hogy milyen nehezeire esik kimondani az őszinte szavakat. Este volt, holdfény s a kék világításban fehéren ragyogott Luise sötét hajsátortól övezett arca. Ugyan melyik huszonnyolc éves fiatalembert nem fogta volna meg a hangulat varázsa s ugyan ki beszélgetett volna ilyen körülmények között szívesen eltűnt pénzről, és meglépett vőlegényről...?

James Alwayr úgy érezte, hogy mindenét szívesen pénzzé tenné, ha földi vagyonával letörölhetné Luise de Santell arcáról a gyöngyszemként pergő könnyecsképeket.

— Luise, — szólt rekedten — Tudta maga azt, hogy Cabral Ponso engem halálosan megfenyegetett?

— Nem tudtam, csak sejtettem. S azért szóltam át magához, késő este, hogy figyelmeztessen a veszedelemre. Oh Ponso kegyetlen ember. Nem ismer irgalmat, s tudtam, hogy régóta pályázik a Sátán templomának kincseire. Sokszor hallottam,

amikor az öreg Pablóval valami régi fráson veszekedtek.

— S amikor... Pablót meggyilkolták, ... nem gondolt semmit?

A lány lehajtotta a fejét s hosszan hallgatott.

— Vannak dolgok, James Alwayr, amikről az ember nem szívesen beszél még a legjobb barátja előtt sem, de ha most azt mondja nekem, hogy Cabral Ponso azért tűnt el, mert gyilkosság miatt letartóztatták, egy cseppet sem fogok csodálkozni.

— Nem... sajnos nem tartóztatták le. Én azonban megismertem a ruháját s beszéltem is róla erről a dologról. Akkor még Cabral Ponso azt hitte, hogy az én napjaim is meg vannak számlálva.

A leány felállott.

— Ez... ez fáj a legkevésbé. Nagyobb baj, hogy pár nap múlva apám is megtud mindent. S ő nem éli túl, ha a birtokunk dobra kerül.

James Alwayr félénken nézett a lányra és hal-
kan mondotta.

— Nem szabad kétségbeesnie, Luise. Ha akarja, megpróbálok én beszélni a hitelezőkkel. Talán elfogadják biztosítéku Black Castle-t...

— Csakugyan megtenné?

— Megteszem. Még holnap.

A leány csendesen ingatta a fejét.

— Nagyon nagyon köszönöm magának ezt az áldozatkész barátságot, de kár vola érte, mert ugyis hiábavaló. Mirajtunk már csak a véletlen szerencse segíthetne.

Elhallgatott és James Alwayr sem tudott mit felelni. Elkéseredve bámult maga elé; agya gépiesen ismételte a lány utolsó szavait.

— Csak a véletlen szerencse segíthetne...

Szeme a szoborcsoporthoz nehéz kövekből összerótt építményére tévedt. Milyen ostoba és túlméretezett ez a szobor is. Négy-öt méter hosszú, embernél is magasabb alapzat, nehéz kövekből összeróva, fölötte Fortuna és két mellékalak. Micsoda pazarlása az anyagnak és micsoda elfajulása az izlésnek. Olyan az egész, mint egy raktár, vagy mint egy pincelejárat.

Pincelejárat...?!

Hogy is mondja a régi pergament...?

Fortuna adiuvat. Fortuna segít, Fortuna rejti el a Sátán templomához vezető utat, s Fortuna őrizt évszázadok óta Black Castle sötét titkát.

Hirtelen olyan erővel ragadta meg Luise karját, hogy a lány felszisszent belé.

— Mondja... mi történne, ha megtalálnánk a Sátán templomát...?

— Nem értem... ha megtalálnánk...? — nézett rá csodálkozva a lány.

— Igen... igen... a kincsek ugyan már nincsenek meg, de lehetnek régiségek, értékes műtárgyak, amelyeknek az ára bőségesen elég lenne a legszükségesebb kiadások fedezésére,

Luise de Santell arcán csendes mosoly húzódott végig.

— Maga nagyon kedves James... de ha valóban is találna valamit, mi hasznunk lenne abból nekünk?

A férfi türelmetlen mozdulattal felugrott.

— Hogy gondolhat ebben a percben ilyesmire? Nézzen rám és nézzen magára. Tíz napja ismerem a tíz nap óta vagyok szerelmes magába. Ha tehát elfogad engem vőlegényének, Cabral Ponso helyett, akkor a vőlegény jogán lesz a magáé minden, ha pedig nem akar a feleségem lenni, akkor... akkor igazán elfogadhatja tőlem ezt a kis baráti szolgálatot.

Luise de Santell könnyeken keresztül mosolygott.

— Furcsa emberek maguk, akik az Államokban laknak. Igazán nem tudom, hogy mit felelnek...?

James Alwayr felugrott. Most valóban vérbeli amerikai volt, akit elfogott a lehetőségek hajszolásának a vágya s aki ebben a percben mindenről, még a szerelemről is meg tudott felejtkezni.

— Erről ráérünk holnap is beszélni Luise... Ide hallgasson. Az a pergament, amit a nagybátyámtól örököltem, tele van a családi jelmondatra való utalással. Nézzon körül, Black Castle-ban lépten-nyomon a Fortuna adjuvat feliratba ütköztünk. Ezen a nyomon haladt az öreg Alvarez is, amíg a kincset hajszolta, de minden számítása csődöt mondott.

— Nem értem, hogy mit akar?...

— És most, alig két perce rájöttem a titok nyitjára, Luise. Úgy jött mint a villámfény, váratlanul s a maga szavainak köszönhetem a megismerést.

— Nem értem...

— Nézzon körül. Ugye, hogy Fortuna istenasszony szobra alatt állunk?

— Igen.

— Nézze meg jól a szobor talapzatát.

— Semmi különöst nem látok rajta.

— Mert nem mer gondolkozni. Mit gondol, akad egy épeszű szobrász, aki egy ilyen aránylag kicsi szoborcsoporthoz ilyen éktelen, nagy talapzatot építsen?

— Csakugyan, izléstelen egy kicsit.

— Izléstelen... nem az esztétika a fontos, hanem az, hogy ez a monstruózus talapzat takarja a Sétán templomának bejáratát.

X. FEJEZET.

Soha még hajnal nem virradt nehezebben, mint ezután az éjszaka után. Soha még James Alwayr égetőbb türelmetlenséget nem érzett, mint amíg másnap délelőtt Santillóba lovagolt munkásokért, hogy a mór udvar Fortuna-szobrát leromboltassa. Hiába volt azonban minden türelmetlensége. A munkások késő délután érkeztek meg s csak másnap délelőtt lehetett megkezdeni a munkát.

Tizenkét ember sorakozott fel a szoborművel díszített szökőkút előtt a munka megkezdésére. Az első csákányütés azonban csak nem akart elhangzani. Alwayr indulatosan fordult a munkavezetőhöz.

— Na mi lesz, old boy...? Így sohasem leszünk készen.

A hajlotthátú szikár ember vállat vont.

— Nem tehetek róla, a munkások kitalálták, hogy a Sátán templomát keressük. Senkisémmé válik, hogy megtegye az első csákányütést. Azt mondják, hogy aki elsőnek emel kezét a pok-

lok fejedelmének temploma ellen, tüstént holtan rogy össze.

A következő pillanatban a munkavezető csákánya már megvillant James Alwayr kezében. A fiatalember felkészült a szoborra s a kemény acél döngve csapódott Fortuna istenasszony lábához. Szikrázva pattant a kő s jókora darab lehasadt a szoborról.

James Alwayr végignézett az embereken.

— Megtettem az első csákányütést s amint látjátok, eszem ágában sincs meghalni. Rajta, tovább, sietni...

Az emberek morogva mozdultak, a munka azonban lassan megindult. James Alwayr belátta, hogy legjobb, ha maga is beáll a munkások sorába. Az ő vezetése alatt mintha gyorsabban és erélyesebben koppantak volna a csákányütések. Délig lehordták a szoboralakokat s mire a nap alkonyatra hajlott, a nehéz kövekből összerótt talapzat mögött bolthajtásos lejárát elfalazott körvonalai tűntek elő.

Most már gyors tempóban folyt a munka s mire az est leszállt és a munkaidő végetért, a lejáró félig megnyitva állott. A fiatalember maga is belátta, hogy lassítania kell a munka ütemét, mert a félig lebontott talapzat minden pillanatban bedőléssel fenyegetett.

Gerendákat kellett szerezni a bolthajtások felátamasztására, gerenda azonban Black Castle területén nem volt sehol.

Jamesnek eszébe jutott, hogy de Santell tanyájának udvarán egész csomó megfaragott gerendát látott. Luise távolléte különben is aggasztotta, tehát mialatt a munkások a talapzat közelében lefekvéshez készülődtek, felnyergelte lovát és gyors galoppban megindult a de Santell-tanya felé.

Amikor a szélestornácú, spanyolszőlővel befuttatott kerítésű ház előtt leugrott lováról, még mindig a gerendák jártak az eszében. Sietve haladt fel a lépcsőkön s a bejáratnál szembe találta magát de Santellel, akit a csendőrös parancsnoka és a békebíró kísért.

A farmer hideg tekintettel fogadta.

— Jó, hogy jön, señor Alwayr. Éppen önhöz készültünk. Az urak megkértek arra, hogy mint a községtanács tagja, kísérjem el őket.

— Annál jobb — legyintett szórakozottan James Alwayr — legalább itt elintézhetjük az ügyet. Megspórolnak az urak tizenöt mértföldet.

— Úgy van, Alwayr — bólintott a csendőrös parancsnoka, — hamarabb érünk Santillóba. Ugyanis parancsom van arra, hogy Pabló meggyilkolása miatt letartóztassám.

James Alwayr szédülten támaszkodott a korlátnak.

— De hiszen ez lehetetlen?!

— Írásos parancsunk van rá. Kár tehát minden ellenkezésért, legokosabb, ha engedelmesen velünk jön.

James Alwayr de Santell-hez fordult.

— Azt hiszem, pillanatnyilag csakugyan nem tehetek okosabbat. Öntől senor de Santell azonban szeretnék kérni valamit.

— Tessék...

— Szeretnék néhány percig négyszem között beszélgetni Luise-vel.

— Sajnálom, a kérést nem áll módomban teljesíteni. A leányom egyébként minden, egyébtől eltekintve, még alkonyatkor kilovagolt.

Félrefordult, jeléül annak, hogy nem kíván tovább időzni ennél a témánál. James tanácstalannul bámult maga elé s mintegy félálomban ült fel a lovára. A csendbiztos és a békebíró között, mint gyilkossággal gyanúsított fogoly poroszkált be Santillóba.

Éjjélre járt, mire a községbe értek és James holtfáradtan dőlt le a fogda kemény fekhelyére. Pillanatig sem gondolt arra komolyan, hogy a gyilkosság miatt vád alá helyezhetik, s most, mint a szélütött, tanácstalanságában szinte mozdulni sem tudott. Még ha sikerült volna Luise-vel beszélnie, talán értesítést küldhetett volna Floridába s az Egyesült Államok mexikói ügyvivője lépéseket tehetett volna az érdekében.

De így?...

Az egész napi munka és a megerőltető lovaglás fáradsága azonban nyomasztó gondolatainál is erősebb volt. Elaludt. Izzadt testtel és sajgó tagokkal arra ébredt, hogy valaki felrázza. Felnyitotta szemét és riadtan tápászkodott.

Luise de Santell állott előtte.

— Ne kérdezzen — tette ujját szájára a lány. — Nem volt nagy mesterség ide bejönni, Siessen, az ajtó előtt pihent lovak várnak.

— Csak nem gondolja, hogy megszököm?

— Ne késlekedjék. Mondtam már, hogy nem az Álomokban vagyunk, hanem Mexikóban. Itt mindig a bátrabb és ügyesebb győz.

Az utolsó érv hatott. James felugrott s a lányt követve, elhaladt a fogház borvörösorrú öreg őre mellett, aki szemérmetlen nyíltsággal vágta zsebre a Luise által nyújtott húszdolláros bankjegyet.

Tíz perc alatt elhagyták a falut s a lassan pirkadó hajnalban vágtaázva robogtak Black Castle irányába. Később, amikor csendesedett az iram, James nem állhatta meg szó nélkül.

— Nem értem magát, Luise. Miért tette ezt? Hiszen reggel úgyis elfognak...

— Igen, ha hagyja magát. Black Castle kapuit azonban le lehet zárni és a csendőrségnek akkor külön engedélyt kell kérni a fegyveres fellépésre. Öt napba is betelik, amíg Monterey-ből megérkezik a válasz.

— Ez más. Öt nap alatt csakugyan történhet valami.

— Már történt is. Alkonyatkor Black Castle-be lovagoltam, hogy magát meglátogassam. Sötét volt, amire odaértem. Éppen idejében, hogy

a tizenkét munkást megmentsem a biztos pusztulástól.

— Mit mond?...

— Magam sem értem a dolgot. De mintha volna valami igazság abban, hogy a Sátán őrzi a maga kincsét. Az emberek a megnyitott boltív aljában feküdtek és öten közülük már eszméletlenül kívül voltak, amikor közéjük léptem. Valami mérges gáz szivárgott a nyílásból.

James Alwayr hirtelen ismét sarkantyúba kapta lovát.

— Siessünk... Lehet, hogy mire odaérünk, lángokban áll az egész Black Castle.

Szótlanul haladtak tovább, de így is világos reggel lett, mire átlépték Black Castle kapuját.

A munkások a második, szélesebb udvaron álltak, citromsárga arcukon még meglátszott az átélt mérgezés nyoma. Fenyégetően csoportosultak körülöttük, s vezetőjük azonnal eléjük állt.

— Senor Alwayr adja ki a bérünket, egy percig sem maradunk tovább ezen az átkozott helyen.

James Alwayr mosolygott s vidáman beleszimatolt a levegőbe. Különös savanyú szag terjengett az udvaron, amit James Alwayr jól ismert még gyermekkorából, amikor reggeltől estig a luisburgi petróleumkutak környékén csatangolt.

— Dehogy is mennek el innen, emberek. Az a mérge, amit az éjszaka — szerencsére kis mennyiségben — magukba szívtak, milliókat ér. Ez a sa-

sanyú, nehéz illat a földgáz szaga s ahol földgáz van, ott petróleumnak is kell lennie. Az öreg Alvarez úgy látszik, sejtett valamit, mert titokzatos vaspántos ládája mellett bányáslámpát és gázálcot találtam. Várjanak csak egy kicsit. S ha az életük kedves, eszükbe ne jusson gyufát gyújtani. Black Castle s vele együtt valamennyien könnyen a levegőbe repülhetünk.

Míg a munkások szájtátva bámultak egymásra, a különös beszéd hatása alatt, James Alwayr már átfutott az udvaron és berobbant az öreg Alvarez szobájába. Perc alatt felcsatolta gázálcát s az ajtót gondosan elrekeszelve meggyújtotta a bányáslámpát, amelynek kosara biztos védelmet nyújtott a robbanás veszélye ellen.

Tíz percbe sem telt, amikor különös felszerelésben már a Fortuna istenasszony szobrának talapzatán állott s kemény csákányütései alatt egymásután szakadtak le a kövek. Amint akkora rés nyílt a bolthajlásban, hogy átréselhetette magát rajta, óvatosan leereszkedett. Tisztában volt azzal, hogy a gázálc ellenére is az életével játszik. Hiszen nem tudta, hogy a következő lépés hova vezet, s hogy nem dől-e a fejére a feltámasztatlan megbontott építmény.

Lámpája gyér fénye penészgombákkal benőtt hosszú lépcsősorra esett. Óvatosan haladt lefelé és észrevette, hogy a harmincadik lépcsőfok után már sziklába vágott természetes talajon jár.

Hosszú folyosóra jutott, amely távolabb hír-

telen kiszélesedett és James Alwayr döbbsen tekintete előtt feltárult a Sátán temploma. Lámpája fénye csak kis kört világított meg, s az egyenetlen talajon csak botorkálva haladhatott előre. Már az első percekben meg kellett állapítania, hogy a pergamentlapnak igaza volt. Felfordított üres ládák, összetört bronz- és réztárgyak kerültek a lába alá.

A Sátán templomát tehát valóban kirabolták. Tíz-tizenöt méterrel beljebb lámpája gigászi szobor óriási alakját világította meg. Bronzból, vagy más éreből lehetett a pokoli fantáziára valló alkotás, amelynek lenyűgöző ereje megközelítőleg sem érvényesült a gyér világításban.

Valóban a Sátán alakja volt. Bő palásban, háromágú szigonyával, kecskepatával s a talapzatán a hét főbűnt ábrázoló domborművekkel. Akárki készítette, művész volt; az örület és a romlottság lángeszű művésze.

A szobor mellet csaknem teljesen épen fegyvergyűjtemény állott; remekei a régi toledói kardműves mestereknek. Mellettük néhány fehérlecsont hevert; talán az elszánt rablók szerenésénél járt társainak csontvázai.

Nem volt nehéz kitalálni, hogy a Sátán temploma még így kiraboltan is felbecsülhetetlen értékű művészettörténelmi ritkaság.

James Alwayr továbbhaladt s igyekezett megkerülni a szobrot. Alig tett azonban néhány lépést, amikor megdöbbenve megállt.

A szobor háta megett kanyargó csigalépcső vezetett a magasba és a lépcső alján összegubbaszkodva, elkékvült arccal feküdt — Leon Cabral Ponso. Ujjai görcsösen szorítottak egy vaskos könyvet, amelyben James első pillantásra felismerte a pár nap előtt látott bibliát.

Lehajolt s erőlködve vállára emelte a holttestet. Azon az úton igyekezett kijutni a szabadba, amerről Leon Cabral Ponso közelítete meg a Sátán-templomot: a csigalépcsőn.

Alarca mögött hangosan számolta a lépcsőfokokat. Hatvanhatig jutott, amikor feje kemény kőbe ütközött. Körülvilágított lámpájával s jobbkeze mellett fogantyút pillantott meg, amely vas-
tag láncon függő hatalmas ércsúllyal állott összeköttetésben. Habozás nélkül megrántotta a kínáló karta, s a középkori technika ormótlan alkotása hibátlanul azonnal működni kezdett.

Fülsértő nyikorgás hangzott a feje fölött, s lassan nappali világítás ömlött be hozzá. Még két-három lépés és James Alwayr lihegve megállt az öreg Alvarez lakószobája mellé épített rejtett konyha közepén. A konyha egyik kőve félrecsúsztva hevert a lábai előtt, s a tűzhely díszes címeréből szembetűnően állt ki egy a másikhöz hasonló fogantyú, amelynek elmozdítása a szemnek fel nem fedezhető módon zárta a lejárati nyílását.

James Alwayr letette a holttestet s amennyire tudta sietve megszabadította magát a gázálarctól, amelyben már fuldokolni kezdett.

Letámolygott az udvarra, ahol a munkások döbrent arrcal meredtek rá, mintha kísértetet láttak volna. Luise de Santell is meglepődve sieltett elé.

— Honnan jön maga a ház felől?

— A pokolból, — mosolygott sápadtan James — de ez a pokolbeli út felmentett a gyilkosság vádjá alól.

A lány arcán ijedtség árnya lebbent.

— Leon Cabral Ponso?

— Megtaláltam — bólintott James, s átfogva a lányt, az udvar felé vezette. — Ne gondoljon vele többet Luise, elvette méltó büntetését.

— És mi?... Mi lesz velünk?...

— Mi lenne? Tegnap már mondtam. A Sátán templomának legendája szertefoszlott, de az átkozott kincs helyett más kincset találtam, az anyaföld kincsét, petróleumot. Néhány hónap múlva füstölgő kémények erdeje veszi körül Black Castle-t, s magától függ Luise, hogy akar-e ennek a gyártelepnek az úrnője lenni?

Luise de Santell mosolygott. Nem válaszolt, de amint karját a férfi karjába fűzte, s amint feltekintett rá, minden szenvedést feledő ragyogó szemmel, tekintete többet mondott a legdallamosabb igennél is.

XII. FEJEZET

A floridai Hotel Majestic terrasán öttagú társaság ült együtt John De Parrock, az olajtröszt elnöke, Richard Jaureg, a Terra Cultura banktröszt elnöke, az utóbbi titkára és egy fiatal pár, akik tulajdonképpen mézesheteiket töltötték Florida bársonyosan simogató napfénye alatt.

— Minden rendben van uraim, — ütötte le szivarjáról a hamut John D. Parrock, — csak azt nem tudom, mi kezdjünk az akna szájánál talált hatalmas sátánszoborral? A szobor tulajdonjoga kétségtelenül mr. James Alwayr-é...

— Már érintkezésbe léptem a National Múzeum igazgatóságával. Természetesen nekik ajánlodekodom a szobrot, hogy a Sátán-templom átkának legendája egyszersmindenkorra szertefoszoljon. Azt hiszem a közeli hetekben megerkeznek Santillóba a régészek, akik gondoskodnak arról, hogy a szobor és minden más műtárgy épségben kerüljön Newyorkba.

Az olajtröszt elnöke most Richard Jaureghez fordult:

— Hogy halad a földek összevásárlása?

— A jelentések szerint kitűnően. Megbizottunk mr. De Santell kifogástalanul dolgozik s a kiaknázási jog ezer acre területen máris biztosítva van.

— Allright. Akkor hát kívánjunk egymásnak sok szerencsét ehhez a sokatigérő businesshez.

— No igen. És talán kívánjunk szerencsét annak a fiatal párnak is, akiknek tulajdonképpen az egész businesset köszönhetjük.

James Alwayr és fiatal felesége azonban már nem hallották ezt a jókívánságot. Egymást átölelve a terraszkorlátjánál álltak s nem lehet tudni, hogy a mélykék tenger lágy fodraiban, vagy egymás szerelmes tekintetében gyönyörködtek.

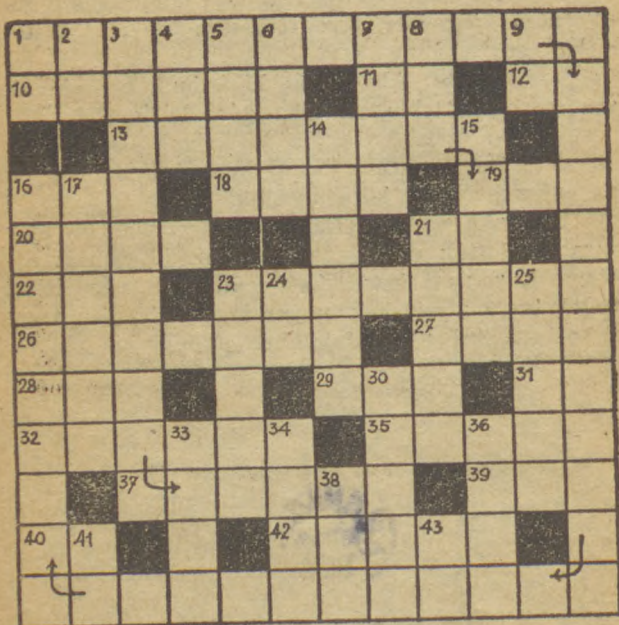
VEGE

MEGJELENIK HETENKENT.
MINDEN JOG FENNTARTVA.

Felolós szerkesztő és kiadótulajdonos: Báthory-Hüttner János dr
Stádium Rt., Budapest. — Felolós üzemvezető: Györy Aladár

Keresztrejtvény.

A II. évf. 2. sz. keresztrejtvény helyes megfejtői közül 1—1 üveg kölnit nyert: Borbély Kálmán Budapest, Némethy Lászlóné Székesfehérvár. 1—1 doboz poudert nyert: Veress Józsefné Szombathely. Tárnai László Salgótarján, Nagy Armandné Budapest, Schlegg Cecília, Kauser Pál.

Vízszintes sorok. 1. Nép dal. 10. Vissza: ország az angol birodalomban. 11. Mutató szó. 12. Kés része. 13. Híres filmszínész. 16. E. P. L. 18. Szülő. 19. Hangnem 20. B. O. E. R. 21. Zár mássalhangzói. 22. N. R. N. 23. Hegycsúcs. 26. A dzsungel úttörője. 27. Vissza: gyógyszer. 28. Vissza: makacsság. 29. Ilyen hal is van. 31. O. E. 32. Híres feltaláló neve. 35. Vissza: bog. 39. Rozs mássalhangzói. 40. Bánat. 42. Tantalus lánya, akit Zeus könnyező sziklává változtatott.

Függőleges sorok. 1. Nád mássalhangzói. 2. Betű fon. 3. Híres filmszínésznő neve. 4. Villa vége. 5. Hegynek van. 6. Egy betű pótlással: kém. 7. Női név. 8. Olasz birtokos névmás. 9. Vissza: személyes névmás. 14. Máttyás bús hadát.... 17. Málik. 21. Vissza: érzékeny virág. (Betű pótlással.) 23. Vasöntődében van. 24. Betű fon. 25. Szláv nemzet. 30. A cirkusz mulattatója. 33. S. T. A. O. 34. Mutató szó. 36. Idős ék. hib. 38. Latin prepozíció. 41. Majdnem rúd. 43. B. Y.

Megfejtendő bekezdendő: a vízszintes I.

A TARKA REGÉNYTÁR

legközelebb megjelenő kötete;

A. de Zacca

Mumbull, a félszemű

című lebilincselő tengerész-regénye.

A keleti szigettenger korallzátonyos vidékén játszódik le ez a regény, amelynek csaknem minden sora egy-egy új, váratlan fordulat és szenzációs meglepetés.

Egy kísértethajó tűnik fel a vidéken, amelynek titokzatos legénysége gyilkol, rabol és valóságos rémuralmat teremt a szigettengerben, míg a parti őrség ragyogóan bátor fiatal parancsnoka, a szerelem tüzetől hajtva, le nem lepzei és el nem fogja a kalóztársaságot.

Különös, exotikus világ érdekes embereiről szól ez a regény. Minden sorából a titokzatos, bűbájos Kelet misztikuma száll felénk s minden fejezete külön bizonytéma annak a férfias, kalandos életnek, amelyet a messze Keletre szakadt európaiak az elfogultság és gyűlölet tengerén élni kénytelenek.

Lebilincselő, izgalmas olvasmány lesz a Tarka Regénytár legközelebbi kötete.

2
4

Gyapjú keménykalap --- P 6.80

Gyapjú puhakalap --- P 5.80

HAGYAR
DIVATCSARNOK

Budapest, Rákóczi-út 72-74.

.80
.80

Σ
1.

